Flaşneta lui Christie

O. F. Walton *în lumea noastră coruptă, plină de o literatură care portretizează laudativ toate formele de stricăciune şi de rău, apariţia unor cărţi care ne înfăţişează personaje nobile, tineri şi tinere, bărbaţi şi femei de caracter, cu acţiuni pline de nobleţe, ne vine ca o briză de aer proaspăt, ca o zi însorită de primăvară, plină de viaţă nouă şi de frumuseţe.*

Tineretul de astăzi şi întreaga noastră societate are nevoie de modele diferite, are nevoie de o literatură care înfăţişează personaje pline de puritate morală, care învinge răul prin bine, care strălucesc chiar şi în sărăcie şi în tragedie, care preţuiesc corectitudinea, adevărul şi puritatea mai mult chiar decât viaţa.

„Colecţia Cărţilor Rare" ne aduce această frumuseţe din epoci trecute şi din medii sociale modelate de Biblie, adică de Cuvântul lui Dumnezeu

Salutăm cu entuziasm această Colecţie şi o recomandăm cu cea mai mare căldură.

IOSIF ŢON

Christie

Volumul I

Flaşneta

O. F. Walton

Colecţia Cărţilor

Editura *Little* Iamb

Flaşneta

Copyright © Constantine C. Coca, 2001 Toate drepturile rezervate Primul tipar în limba română – Decembrie, 2003 Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor: Traducerea: Editarea: Tehnoredactarea:

Coperta:

O. F. Walton Codruţa Iaţcu Anca Bursuc Codruţa Iaţcu Liviu Bursuc Doiniţa Nistor

Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României WALTON, O.F.
Christie / O.F. Walton; trad.: Codruţa Iaţcu.
— Suceava: Little Lamb, 2003 – 2 vol.
ISBN 973 – 86953 – 7-X Vol. 1. – 2003. – ISBN 973 – 86593 – 8 – 8 Tit. orig. (eng): Christie's old organ
I. Iaţcu, Codruţa (trad.) 821.111 – 32 = 135.1
Flaşneta face parte din
Colecţia Cărţilor a editurii Little Lamb

O poveste îndrăgită de toţi copiii. împreună cu bătrânul său prieten, Christie este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul

0744544579, prin e-mail la
Littlelambassist.ro, sau scrieţi-ne pe adresa:
Editura Little Lamb
CP. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

CAPITOLUL I
Flaşneta cea veche

ţara mea, frumoasă eşti”, se auzeau notele discordante a unei flaşnete în podul unui han sinistru de pe o stradă întunecată. Cuvintele, fără îndoială, nu se potriveau cu locuinţa aceea mohorâtă, şi oricum, din cei ce locuiau acolo, prea puţini se gândeau la ele.

Era un loc jalnic şi dezgustător, unde chiriaşii din soli mare de jos se întorceau de pe o parte pe alta pe paturile lor care în cea mai mare parte erau nişte bănci de lemn – şi oftau, gândindu-se cât de departe erau de casă.

Dar flaşneta îşi continua cântecul deşi ceasul era târziu, lumânarea se stinsese şi focul din sobă se stingea ţii el. Dacă te-ai fi urcat pe scările strâmbe şi putrede, ai fi văzut un bătrân singuratic şezând în pod şi zâmbind la flaşneta lui, învârtindu-i manivela cu mâna tremurândă.

Bătrânul Treffy îşi iubea mult flaşneta – erau singuri mângâiere a vieţii sale. Era un bătrân sărac şi nenorocit, fără niciun prieten pe lume. Toţi cei pe care el îi iubise cândva, muriseră şi nu avea pe nimeni ca să-i vorbească sau să-i spună necazurile lui, aşa că îşi aduna tot ce mai rămăsese bun în inima lui, toate fărâmele de iubire, aşa ofilite şi veştejite i UN erau, şi le dădea pe toate flaşnetei sale, care împlinise aproape tot atâtea primăveri ca şi el. Era foarte verii timpul îşi punea amprenta pe ea. Mătasea roşudm l. iţii e în roasă şi mânjită şi nu putea să cânte niciunul din i (nil noi pe care copiii le iubeau acum. Uneori bninmiil licli gândea că el şi flaşneta lui semănau foarte mult – erau amândoi rămaşi în urmă şi demodaţi, şi mulţi îi dispreţuiau şi treceau pe lângă ei în grabă. Şi, deşi bătrânul Treffy era foarte răbdător, nu putea să nu-l doară inima când vedea aceste lucruri.

Aşa s-a întâmplat într-o zi mohorâtă, când un vânt rece bătea dinspre răsărit şi-l făcuse pe bătrân aproape să îngheţe. Haina lui roasă şi ponosită nu-l mai putea apăra de vânt şi de frig – cum s-ar mai putea aştepta la aşa ceva, când o purtase atât de mulţi ani încât nici nu-i mai putea număra? Mâinile lui slabe şi tremurânde erau atât de amorţite de frig încât abia simţea manivela flaşnetei în timp ce o învârtea. Cântecul era atât de tremurat şi fragmentat din cauză că bătrânului îi tremura mâna.

Flaşneta nu avea decât patru cântece: „Te-adorăm în fericire”,

„Cetate tare-i Dumnezeu”, „La acele ţărmuri” şi „O, ţara mea, frumoasă eşti!”, care era cântecul favorit al bătrânului Treffy. Întotdeauna îl cânta foarte rar, ca să nu se termine repede, iar în ziua aceea, din cauza frigului, bătrânul învârtea manivela aşa încât, în loc să pară un cântec plin de speranţă, era înduioşător.

Dar nimeni nu-l băga în seamă pe bătrânul Treffy cu flaşneta lui. Mai târziu, un mic grup de copii se adunase în jurul lui şi-i cereau tot felul de melodii noi despre care el nici nu auzise măcar. Pe ei nu-i interesa nici „O ţară mea frumoasă eşti”, nici „La acele ţărmuri”, aşa că au plecat îndată; apoi un domn în vârstă şi-a scos capul pe o fereastră şi i-a spus să plece şi să nu tulbure liniştea vecinilor cu gălăgia lui. Bătrânul Treffy a ascultat blând şi luptându-se cu vântul aspru, a încercat o altă stradă, mai aglomerată, dar aici un poliţist l-a avertizat să plece ca să nu încurce circulaţia.

Sărmanul bătrân era aproape leşinat de foame, dar nu s-a lăsat, pentru că nu avea nici măcar o jumătate de penny în buzunar şi nu mâncase nimic de dimineaţă. Într-un târziu, soţia unui fermier, o femeie cu inima plină de bunătate, trecând pe acolo cu un coş în mână, şi-a făcut milă de bătrânul care tremura şi i-a dat un penny din buzunarul mare al şorţului ei.

Flaşneta lui Treffy a continuat să cânte toată ziua, din nou şi din nou, cele patru melodii răsunau, dar acela a fost singurul penny pe care l-a primit în ziua aceea. În sfârşit, ei mi-l seara se lăsă peste oraş, el a pornit abătut spre casă. Pe drum, s-a despărţit de bănuţul solitar, cumpărându-şi o pâine. Obosit, ajunse acasă, unde urcă cu greu scările în podul lui singuratic.

Sărmanul Treffy era foarte amărât în seara aceasta. Şi gândea că atât el cât şi flaşneta lui erau depăşiţi şi nimeni nu mai era interesat de muzica lor, fiindcă îmbătrâniseră amândoi. Îşi amintea de ziua când flaşneta era nouă. Cât de mândru era el de ea! Ah, cât de mult o admira! Mătasea roşie era strălucitoare, şi cântecele erau toate „la modă”. Nu ei. În atât de multe flaşnete pe atunci şi oamenii se opreau să asculte – nu numai copiii, dar şi cei mari şi femeile – şi ei cm atât de mândru şi fericit atunci! Dar timpul a trecut şi acum el vedea că este sărac şi singur, iar flaşneta lui era depăşită de timp. Aşadar, se simţea foarte

descurajat şi necăjit. A strălM surcelele din jurul sobei şi a aprins focul ca să se încălzească După ce şi-a mâncat pâinea şi a băut nişte ceai din seara precedentă pe care doar l-a încălzit, s-a simţit mai bine, şi I început să învârtă manivela flaşnetei, ca să-şi facă singUR curaj, fiindcă nu avea nicio altă mângâiere. Proprietari hanului a obiectat la început cu privire la flaşnetă, spunându-i că îi deranjează pe chiriaşi, dar când Treffy a oferit să plătească câte un penny în plus pe săptămână pentru chii îi condiţia de a putea cânta oricând îi place, femeia nu: i mm împotrivit.

Şi aşa, până noaptea târziu, bătrânul lin llii manivela, faţa i se lumina şi inima i se uşura: i se ullftiul i îi patru cântece iarăşi şi iarăşi. Spunea că flasm lui, şi deşi podul era trist şi sumbru în timpul în «pl îi ip

Flaşneta cea veche uite de singurătate. Cel puţin în pod nimeni nu râdea de flaşneta lui şi nimeni nu-i spunea că este rămas în urmă. Treffy încă o admira din toată inima şi se gândea că cel puţin noaptea i se făcea dreptate.

Totuşi exista cineva care asculta cântecele flaşnetei şi le admira la fel de mult ca şi Treffy, deşi bătrânul nu ştia. În partea dinafară a uşii, ghemuit jos cu urechea la o crăpătură dintre scânduri, era un băieţaş plin de zdrenţe. Venise în sala mare de jos să doarmă şi tocmai se întinsese pe una din băncile acelea goale, când, flaşneta bătrânului Treffy a început să cânte. Când primele note ale cântecului „O, ţara mea, frumoasă eşti!” au răsunat, Christie şi-a ridicat capul şi a ascultat cu luare aminte – era o amintire din trecut. Cu câteva luni în urmă, avuse şi el o mamă şi acesta a fost ultimul cântec pe care ea l-a cântat. Îşi amintea acum desluşit de încăperea goală şi tristă, de fiinţa slabă de pe pat, la mâna iubitoare ce-i mângâia faţa cu gingăşie şi la glasul dulce care-i cânta tocmai acest cântec. Parcă o auzea şi acum cântând:

„O, ţara mea, curând voi fi Printre ai tăi sfinţi voi locui şi-n al tău sân când voi păşi, Ei toţi în cor mă vor primi”.

— Cât de dulce cânta mama! Şi cum îmi spunea: „Mă duc acasă, Christie!”

De atunci, viaţa a fost îngrozitoare pentru Christopher. La vârsta lui, tară mamă îi era foarte greu. De când a murit ea, nu a avut nici

măcar o clipă de fericire. Muncea din greu, sărmanul copil, ca să-şi câştige pâinea, fiindcă aşa l-a învăţat că îşi dorea adesea să meargă şi el la mama lui în ţara aceea frumoasă, mai ales în seara aceasta, în timp ce asculta cântecul mamei. Aştepta cu răbdare să înceapă din nou cântecul, fiindcă bătrânul Treffy le cânta la

Flaşneta lui Christie rând, pe celelalte trei mai întâi, apoi pe cel pe care dorefl el să-l asculte. Dar cineva a închis uşa şi gălăgia clin sala mare n hanului era atât de mare, încât nu putea să distingă

cântecului atât de dorit. Aşadar, Christie.1 icşil…1

strecurându-se prin întuneric, a închis uşa uşor fi» urcai lipţi) scările sus, unde a îngenunchea! Ifmr. i u\.; i 1 nil Util

Flaşneta cea veche

Cântecul. Era foarte frig şi vântul pătrundea printre scânduri făcându-l pe băiat să tremure, dar nu se mişca de acolo.

Într-un târziu, flaşneta a încetat să mai cânte şi el l-a auzit pe bătrân punând-o lângă perete, apoi s-a făcut linişte. Christie a coborât iar jos şi s-a culcat pe banca tare pe care a adormit şi a visat-o pe mama lui în ţara aceea îndepărtată. Şi în vis ea cânta acelaşi cântec:

„*Christos Iisus*, *stăpân iubit Domneşte-n cer ca împărat*! *De mântuiţi el e slăvit şi de mărire-nconjurat*!

O, ţara mea, curând voi fi *Printre ai tăi sfinţi voi locui şi-n al tău sân când voi păşi*, *Ei toţi în cor mă vor primi*”.

CAPITOLUL II

Misiunea importantă a lui Christie

H

ANUL mohorât avea acum un farmec pentru Christie. Noapte după noapte se întorcea acolo ca să asculte cântecul mamei sale. Proprietari începu să-l trateze ca pe un client obişnuit şi-i dădea din când în când câte o coajă de pâine, văzându-l că vine flămând în fiecare seară ca să doarmă în sala mare.

Şi în fiecare seară flaşneta cânta, iar Christie strecura prin întuneric ca să asculte la uşa bătrânului Tivllv Dar într-o noapte, în

timp ce stătea îngenuncheat la U podului, muzica s-a oprit deodată şi Christie a auzit un zgomot puternic, ca şi cum ceva ar fi căzut la pământ. A mai aşteptat un minut, dar nu a auzit nimic, aşa că a deschis mai uşa şi a privit înăuntru. Era doar o lumânare mică, şi focul cm aproape stins, dar la lumina lunii ce se prelingea sfioasă pun fereastră, Christie văzu trupul bătrânului lungit pe pod flaşneta lângă el. S-a apropiat de el şi i-a luat mâna. Era ree (ca gheaţa şi băiatul s-a înspăimântat, crezând că bătrânul u murit. Era gata să o cheme pe proprietară, dar deodată bătrânul s-a mişcat şi a întrebat cu glasul tremurând:

— Ce s-a întâmplat? Cine-i acolo?

— Eu sunt, domnule Treffy, a răspuns băialul I u IUUI Christie. Ascultam flaşneta cântând şi am auzit când ni i aşa că am venit să văd ce s-a întâmplat. Te simţi mtii lilni domnule Treffy?

10

11

Misiunea importantă a lui Christie

Bătrânul şi-a ridicat capul şi a privit în jur. Christie l-a ajutai să se ridice şi să ajungă până la salteaua lui cu paie din coiful podului.

— Te simţi mai bine, domnule Treffy? a întrebat el din nou.

— Da, da, a răspuns bătrânul, numai că mi-e frig, băiete. Îi tare frig noaptea şi eu sunt un bătrân amărât. Noapte bună!

Bătrânul adormi, iar Christie se aşeză lângă flaşnetă şi adormi şi el. Acesta a fost începutul unei prietenii între bătrânul Treffy şi Christie. Amândoi erau singuri pe lume, amândoi fără prieteni şi necăjiţi, aşa că sărăcia şi singurătatea i-a atras. Christie a fost o mare mângâiere pentru bătrân. Fugea să-i cumpere pâine, făcea curăţenie în pod şi-i căra flaşneta pe scări în fiecare dimineaţă când Treffy ieşea pe străzi. În schimb, Treffy i-a dat un colţ din pod unde să doarmă şi l-a lăsat să stea lângă sobă în timp ce el învârtea manivela flaşnetei şi amândoi ascultau cântecele. De fiecare dala când flaşneta cânta „O, ţara mea, frumoasă eşti!”, băiatul îşi amintea de mama lui şi de tot ce îi spusese ea înainte de a muri.

— Unde este ţara aceea frumoasă, domnule Treffy? a întrebat băiatul într-o seară.

Treffy a privit în jur la podul lui amărât, cu acoperişul mucegăit, cu duşumeaua putredă care scârţâia la fiecare pas şi gândindu-se câteva clipe, a răspuns:

— Nu este aici, Christie.

— Nu, a spus băiatul dus pe gânduri. Îmi închipui că este undeva foarte departe, domnule Treffy.

— Da, rosti bătrânul. Trebuie să fie ceva mai bun undeva.

— Mama îmi vorbea mult despre cer, a spus Christie cu îndoială. Mă întreb dacă aceea este ţara despre care cânta.

Dar bătrânul Treffy ştia foarte puţin despre cer, căci nimeni nu-i spusese vreodată despre patria cerească. Totuşi.

12

Flaşneta lui Christie s-a gândit mult la cuvintele lui Christie în timp re i.im obosit cu flaşneta lui prin oraş. Se usca pe picioare sărmanul şi picioarele îi erau tot mai slăbite. Când a ajuns înapoi, u, i „i. abia a mai urcat scările. Vântul rece l-a îngheţat dea binele I

Christie ajunsese acasă înaintea lui şi tăcuse focul I fiert ceaiul şi l-a pregătit pentru bătrân. Se întreba 11 întâmplat cu Treffy în seara aceea, că era atât de tăcui l gânditor. Nici nu a mai cântat cu flaşneta, ci s-a culcai imediat după ce a băut ceaiul.

A doua zi era prea slab ca să poată ieşi pe stradă şi Christie a stat lângă el ajutându-l cu tot ce avea nevoii în ziua următoare s-a întâmplat la fel şi ziua următoare iarăşi şi tot aşa mai departe până când toate proviziile de mâncare s-au terminat şi punga bătrânului a rămas complet goală.

— Ce vom face acum, Christie? a întrebat bătrânul cu amărăciune. Nu pot să ies cu flaşneta, băiatul meu şi nu şi ui ce să fac.

— Nu te necăji, spuse Christie, dacă-mi dai voie, voi merge eu cu flaşneta în oraş.

Bătrânul Treffy nu-i răspundea; o mare luptă se dădea în mintea lui. Putea oare să lase pe altcineva să se atingă de flaşneta lui? Va fi foarte greu să vadă cum flaşneta pleacl, i el rămâne acasă, foarte greu într-adevăr. Dar Christie era un băiat cuminte şi avea mai multă încredere în el decât în oricine altul; apoi, îşi terminase ultimele resurse. Nu mai putea sta, căci nu mai avea ce să aştepte. Da, flaşnda

trebuie să meargă în oraş, dar va fi o mare încercare pentru sufletul lui. Se va simţi atât de singur când şi Christie şi flaşneta VOI (1 plecaţi. Cât de lungă va fi ziua de mâine!

— Da, Christie”, poţi să iei flaşneta mâine, spuse i i într-un târziu. Dar să ai grijă de ea, fiule, să ai grija di

— Bine, domnule Treffy, spuse Christie vesel p-o aduce înapoi acasă cu bine, vei vedea!

Ce zi importantă a fost aceea în viaţa lui e lui sculat odată cu găinile, deşi nu era nicio gAinfl pl îi ulii

13

Misiunea importantă a lui Christie aceea sărăcăcioasă. Toţi încă dormeau în sala mare a hanului când el s-a strecurat afară în lumina cenuşie a dimineţii şi îngenunchind lângă pompa din curte şi-a aruncat apă pe faţă şi pe gât, a urcat din nou sus, a deschis uşa încet ca bătrânul Treffy să nu se trezească, şi-a pieptănat părul cu un pieptene rupt şi şi-a aranjat hainele cât mai bine. Era gata şi stătea liniştit, aşteptând ca bătrânul să se trezească, ca să-i mai spună o dată că poate să plece. Vrăbioarele ciripeau pe sub streşini şi soarele începu să strălucească. Se auzeau zgomote şi în han şi unul câte unul, oamenii se sculau şi plecau la treburile lor în oraş.

Christie i-a privit traversând curtea şi nerăbdarea lui începu să crească. Într-un târziu a atins uşor mâna bătrânului şi acesta l-a întrebat:

— Ce este, Christie? Ce este, băiete?

— Este dimineaţa, domnule Treffy. Bătrânul a deschis ochii şi s-a ridicat din pat.

— Ptiii, să nu te deochi! Uite la el ce bine arată! a exclamat Treffy cu admiraţie.

Christie stătea drept, cu pieptul scos în faţă, cu un aer de Importanţă şi se plimba dintr-un capăt în altul al podului ca bătrânul să continue să-l admire.

— Pot să plec acum, domnule Treffy? a întrebat el.

— Da, Christie, du-te dacă vrei, a răspuns bătrânul. Dar vei avea grijă de ea, nu-i aşa Christie?

— Da, domnule Treffy, spuse băiatul. Voi fi la fel de atent ca şi

dumneata.

— Şi nu vei învârti manivela prea repede, Christie?

— Nu, domnule Treffy. O voi învârti la fel de încet ca dumneata.

— Şi să nu le opreşti să vorbeşti cu băieţii de pe stradă, Christie. Ei îşi bat joc de flaşneta mea şi mă întreabă dacă poate să cânte fel de fel de melodii noi. Cântecele ei sunt demodate, sărmana de ea. Sunt demodate ca şi mine. Dar tu să nu-i bagi în seamă, Christie!

14

Flaşneta lui Christie

— Nu, domnule Treffy, a răspuns băiatul. Voi fai I îi fel ca dumneata.

— Este un cântec despre care mă întreabă mereu, îi spus bătrânul meditând. N-am înţeles exact cum se cheami Ei îl numesc Marshal Lazy (Marseillaise). Mi-au spir. i I este numit după un mare ofiţer de război.

— Nu ştii cine a fost? a întrebat Christie.

— Nu, a răspuns bătrânul. Nu-mi bat capul cu asta. Ma gândesc că a fost vreun ofiţer leneş care nu-şi făcea datoria, aşa că i-au făcut un cântec să râdă de el. Dar s-ar putea să fie altfel, Christie, nu ştiu. Cred că nu era născut când a foii fabricată flaşneta mea.

— Ei, bine, domnule Treffy, sunt gata, a spus Christic-punând cureaua flaşnetei pe umăr. La revedere!

Şi cu un aer de mare importanţă, a coborât scările caic scârţâiau şi traversa curtea ca într-un marş de triumf. Câţiva copii care erau acolo s-au adunat în jurul lui cu ochii plini de admiraţie şi l-au urmărit o bună bucată de drum.

— Cântă-ne un cântec, Christie! Cântă ceva, Christie, strigau ei. Dar Christie dădea din cap hotărât şi-şi continua drumul. Când aceştia s-au săturat să meargă după el şi s-au întors, nu s-a supărat. A început să se simtă bărbat şi păşei într-o manieră de independenţă.

A ajuns într-o intersecţie şi a început să cânte. Ah, ce moment important a fost pentru el! mai învârtise manivela flaşnetei în pod, dar era un lucru cu totul diferit să cânte în stradă, în văzul tuturor. În pod nu era nimeni să asculte tfl afară de bătrânul Treffy, care stătea atent şi-i spunea mereu „învârte-o încet, Christie, învârte-o încet!” Dar pe

aici tre' mulţimi de oameni, iar când cineva se oprea un minut, i II dl mândru era băiatul! Ştia că nu mai era nicăieri o flaşneta lui! nu-l interesa ce spun alţii despre cântecele ei; d «Hei ui dată când cânta „O, ţara mea, frumoasă eşti!", lui îi d'la tu ochii lacrimi. îi alina dorul de mama lui şi se).111 I «n i. cântă acelaşi cântec undeva. Se întreba mereu Uiuli tt i

15

Misiunea importantă a lui Christie mi şi unde este ţara aceea frumoasă. Cândva va trebui să afle ilMst! taină.

Ziua a trecut destul de repede, şi răbdarea băiatului a a-i răsplătită destul de bine, fiindcă strânsese deja câţiva l. iniiţi în buzunar. Cât de mândru a fost când, în drum spre < i.1, a fost în stare să cumpere câteva bunătăţi pentru bătrânul Treffy, şi cât de fericit a fost că a putut să i le ofere, dovedindu-i că a fost în stare să câştige şi el ceva bani cu flaşneta!

Treffy l-a primit cu multă bucurie când băiatul a intrat pe uşa podului, dar ar fi greu de spus dacă s-a bucurat mai mult să-l vadă pe Christie, sau flaşneta lui dragă. A examinat-o de jur-împrejur şi nu a descoperit nicio zgârietură, aşa că l-a lăudat pe băiat cum se cuvenea.

Apoi, în timp ce Christie a pregătit ceaiul, bătrânul a cântat o dată toate cele patru melodii, stăruind cu mai multă afecţiune asupra cântecului „O, ţara mea, frumoasă eşti!"

Jir

16

CAPITOLUL III

Numai o lună

ATRÂNUL Treffy nu şi-a mai recăpătai puterea. A continuat să rămână slab şi neputincios. Nu-l durea de fapt aproape nimic, dar nu puica decât să stea lângă focul pe care i-l făcea Christie dimineaţa. Nu putea să coboare scările, cu atât mai puţin să care flaşneta grea, care îl făcea chiar şi pe Christie să-l doară umerii. Aşii că băiatul a luat locul bătrânului. Nu întotdeauna se bucura de acelaşi succes ca în prima zi.

Erau zile reci şi ploioase, cu lapoviţă. Erau zile în care vântul îi tăia faţa şi-l făcea să simţi că a îngheţat până la oase. Erau zile cu ceaţă deasă, care I înfăşură şi-l făcea să-i fie frig. Apoi, sunetul flaşnetei bătrâne a început să-l obosească câte puţin. Nu pute; i „i i mărturisească acest lucru bătrânului, ci-l păstra ca un set ni ol său personal. Niciodată nu se sătura de „O, ţara mea, frumoasă eşti!”, şi aceasta pentru că îşi amintea de glasul dulce al mamei lui.

Iarna a trecut, a venit primăvara şi zilele au devenit mai însorite şi mai lungi. Atunci Christie mergea mai departe în oraş, până în suburbiile liniştite unde sunetul unei fu nu era auzit atât de des. Oamenii avea mai mult timp I asculte în părţile acestea. Erau mai departe de agloiw oraşului, dar erau mai puţini trecători pe trotuare Unei H chiar plictisitor în aceste suburbii. Rândurile grădini în faţă deveneau destul de monotone e mini simţea nevoia pentru mai multă viaţă şi varietatii în \\ lui

17

Numai o lună acesta un băiat cu o flaşnetă putea fi un oaspete bine primit. (ci mai mulţi îi dădeau câte un penny şi-l încurajau chiar să mai vină şi altă dată.

Într-o zi caldă de primăvară, când soarele strălucea puternic, ca şi cum s-ar fi săturat să stea ascuns toată iarna, Christie muncea din greu pe unul din aceste drumuri de la periferia oraşului. Flaşneta era foarte grea şi era nevoit să se oprească din când în când pentru a se odihni câteva clipe. S-a oprit în dreptul unei case frumoase, care avea în faţă o grădină superbă. Straturile de flori erau pline cu lăcrămioare, violete, ghiocei, brânduşe, toporaşi, lalele şi narcise.

A început să cânte în faţa casei. Nu ştia de ce a ales casa aceea. Probabil că nu a avut niciun motiv, decât că avea o grădină atât de frumoasă în faţă, şi el iubea mult florile. Mama lui îi cumpărase odată un buchet de un penny cu flori de primăvară, pe care, după ce l-a ţinut mai multe zile într-o sticlă spartă, le-a presat într-o carte de şcoală veche şi le-a păstrat prin toate necazurile prin care a trecut, fără să se despartă de ele. Abia a învârtit manivela de trei ori, şi două feţe mici şi fericite au apărut la fereastra de la etaj, privindu-l cu un interes viu. Şi-au scos capetele pe fereastră şi Christie putea să audă tot ce

spuneau.

— Uite la el, spuse fetiţa ce părea în vârstă de vreo cinci anişori. Nu cântă frumos, Charlie?

— Da, răspunse băiatul, şi ce cântec frumos este acesta! îmi place şi mie cântecul, a spus fetiţa. Nu-i aşa că-i frumos? a adăugat ea întorcându-se spre guvernantă, o fată care o ţinea de mijloc ca să nu cadă pe fereastră. Catherine îşi auzise tatăl făcând o remarcă similară mamei ei în seara precedentă, când ea îi cântase o piesă la pian pentru prima oară, şi astfel ea credea că acesta este un fel corect de a-şi exprima admiraţia pentru cântecul lui Christie. Au ascultat cu atenţie primele trei cântece, dar când a început „O, ţara mea, frumoasă eşti!”, copiii radiau de bucurie. Mama lor li-l

18

Flaşneta lui Christie cântase destul de des şi ei cunoşteau cântecul pe dinafară < U glasurile lor zglobii, au început să cânte împreună la refren

„O, ţara mea, curând voi fi Printre ai tăi sfinţi voi locui şi-n al tău sân când voi păşi, Ei toţi în cor mă vor primi”.

Când Christie s-a uitat la ei, i s-a părut că cel puţin ei ştiau ceva cu privire la ceea ce cântau.

— De ce nu am şi eu o casă frumoasă? s-a întrebat el. Dar copiii au fugit de la fereastră şi au alergat jos să-i ceară mamei bani pentru băiatul sărac ce le-a cântat cu flaşneta, l to minut după aceea, amândoi i-au aruncat câte un penny lui Christie de la fereastră. Au căzut în mijlocul unui strai cu ghiocei şi Christie a trebuit să deschidă portiţa grădinii şi să-i caute printre frunze. Fiindcă nu-i găsea, copiii au venit afară pentru a-l ajuta să-i caute. I-au găsit până la urmă şi Christie şi-a scos pălăria şi le-a mulţumit. A pus banii în buzunar şi s-a uitat cu multă plăcere la ghiocei.

— Sunt foarte frumoşi, domnişoară, a spus el…

— Vrei şi tu un ghiocel? a întrebat fetiţa ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi privindu-l atentă în ochi.

— Îmi plac foarte mult! a răspuns Christie.

— O voi întreba pe mama, a spus Catherine şi a alergat în casă.

— Mi-a spus să-ţi dau cinci, a spus ea când s-a întori Alegeţi-i tu

pe cei care-ţi plac.

Christie a ales patru ghiocei, apoi, dus pe gânduri I spus:

— Şi mama mea mi-a dat cândva ghiocei, domni loarfl

— Dar acum nu-ţi mai dă ghiocei? a întrebat Catherine

— Nu, domnişoară, mama mea a murit,.1 răi pUA 1 trist.

11)

băiat.

Numai o lună

— Oh! exclamă fetiţa cu un glas îndurerat. Sărmanul

Christie şi-a pus flaşneta pe spate şi se pregătea să plece.

— Întreabă-l cum îl cheamă, i-a şoptit Catherine lui Charlie.

— Nu, întreabă-l tu.

— Te rog, Charlie, întreabă-l, a spus Catherine din nou.

— Cum te cheamă, a întrebat Charlie ruşinos.

— Christie, le-a răspuns el şi plecând, le-a auzit glasurile ce strigau în urma lui:

— Să vii iarăşi, Christie! Să vii în altă zi! Să vii iar în curând, Christie!

Ghioceii se ofiliseră când Christie a ajuns în pod în seara aceea. I-a pus în apă, dar ei n-au mai arătat proaspeţi, aşa că i-a aşezat în cartea aceea veche, alături de florile mamei sale.

După câteva zile, dar de data aceasta, deşi a cântat de două ori toate cele patru cântece, nu a văzut nici copiii, nu a primit nici zâmbetele lor, nici ghiocei, fiindcă Catherine şi Charlie plecaseră într-o plimbare la ţară cu guvernanta lor şi erau departe de sunetul flaşnetei lui Christie.

Treffy încă nu putea să iasă afară şi începu să devină agitat şi nemulţumit, chiar faţă de Christie. Era foarte plictisitor pentru el să stea singur toată ziua. Nu avea nicio ocupaţie, nicio mângâiere, nici măcar flaşneta lui veche. Când Christie venea acasă seara şi câştigul nu era prea mare, bătrânul Treffy suspina şi gemea, dorind să poată să meargă iar el însuşi, ca înainte.

Dar Christie trecea peste toate acestea cu răbdare, fiindcă îl iubea pe bătrân mai mult decât a iubit pe oricine de când a murit mama lui, şi dragostea poate să rabde multe lucruri. Totuşi, dorea să

găsească pe cineva sau ceva care să fie o mângâiere pentru Treffy şi să-l facă să se simtă mai bine.

Flaşneta lui Christie

— Domnule Treffy, spuse el într-o seară, să chem lift doctor să te vadă?

— Nu, Christie, spuse bătrânul. Nu chema doctorul Dar Christie nu s-a lăsat convins atât de uşor. Ce şi întâmpla dacă bătrânul Treffy va muri şi-l va lăs; i Iarăşi singur pe lume? Podul acela strâmt, aşa cum era, a fost o locuinţă frumoasă pentru Christie şi bătrânul l-a primii şi I; i ajutat când nu avea pe nimeni să-l ajute. Dacă Treffy ar muri, el ar rămâne foarte, foarte singur. Bătrânul slăbea aproape în fiecare zi şi devenea tot mai palid. Mâinile îi tremurau şi abil mai putea să învârtă manivela flaşnetei. Christie auzise despre alţi bătrâni care „slăbeau”, aşa după cum se spune, şi apoi mureau deodată, şi începu să-i fie frică că bătrânul Treffy va face la fel. Trebuie să găsească pe cineva să vină şi să-l vadă

Proprietara hanului căzuse şi-şi rupse mâna. Christie ştia că un doctor venise la ea să o vadă. „Ah, dacă ar veni numai câteva clipe până sus să-l vadă pe bătrânul Treffy”, ic gândea el. Podul lor era foarte aproape de camei; i proprietarei. Ar fi vrut să-l întrebe pe doctor cât va mai dura până bătrânul se va însănătoşa.

Aceste gânduri l-ai făcut să stea treaz aproape toată noaptea. Se învârtea neliniştit în pat, era necăjit şi nerăbdător Lumina lunii se prelingea gălbuie prin fereastră, pe faţa palidă a bătrânului. Christie se ridica în patul lui şi-l prive; i… D; i, arată foarte slăbit şi bolnav. Ah, sper că nu va pleca şi ei imn a plecat mama, lăsându-mă singur!”

Şi băiatul a adormit plângând în noaptea aceea; i.

În ziua următoare a urmărit să vadă când v; i veni doctorul să o vadă pe proprietară. Bătrânul Treffy a crezut că băiatului îi este lene să meargă cu flaşneta, dar baiului; i f.r. îi mai întâi o scuză, apoi alta, şi privea mereu prin lin i trl i s-a vadă când se va opri trăsura doctorului la poartă

Când acesta a venit în sfârşit, Christie I n nun. un a intrat în camera proprietarei şi a stat ia uşii pânfl i fim I

21

Numai o lună

Doctorul a închis uşa repede după el şi a pornit să plece, însă îi auzit deodată un glas ce-l striga din urmă:

— Vă rog, domnule, vă rog, domnule!

— Ce doreşti, băiete? a întrebat doctorul.

— Vă rog, domnule, nu vă supăraţi, vă rog să urcaţi o clipă până în pod. Acolo este bătrânul Treffy, şi este bolnav şi sărac!

— Cine este bătrânul Treffy? a întrebat doctorul.

— Este prietenul meu; adică, este cel care are grijă de mine – de fapt acum am eu grijă de el, domnule.

Doctorul nu ştia ce să înţeleagă din această explicaţie, totuşi, s-a întors şi a început să urce încet scările.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat el cu bunătate.

— Asta-i exact ceea ce doresc şi eu să ştiu, a răspuns băiatul. Este foarte bătrân, domnule. Mi-e frică să nu i se întâmple ceva mai rău. Dar voi intra eu primul, domnul Treffy nu ştie că veniţi.

— Domnule Treffy, a spus Christie, intrând brav în încăpere, doctorul proprietarei a venit să te vadă!

Şi spre marea bucurie a băiatului, bătrânul nu a făcut nicio obiecţie, ci s-a supus cu răbdare investigaţiei doctorului, fără măcar să-l întrebe cine l-a chemat. Apoi doctorul a plecat, promiţând că va trimite nişte medicamente a doua zi. Tocmai urca în trăsură, când a simţit o mână atingându-i braţul.

— Vă rog, domnule, cât mai am? a întrebat băiatul.

— Cât mai ai ce? a întrebat doctorul.

— Cât mai am să-l văd pe bătrânul Treffy, domnule? Am câţiva bănuţi aici, domnule, spuse el scoţându-şi toţi banii din buzunar. Ajung aceştia, domnule? Sau dacă nu, vă voi aduce mai mulţi acasă, mâine.

— O, a spus doctorul zâmbind, ţine-ţi banii, băiete. Nu pot să ţi-i iau! Când vin din nou la doamna White, voi urca sus să-l văd iarăşi.

Christie l-a privit cu recunoştinţă, apoi l-a întrebat:

— Vă rog, domnule, ce credeţi despre domnul lui i!

— Nu va rămâne cu tine prea mult timp; i răipuni doctorul. Poate înjur de o lună, a adăugat el şi a plecat.

— Înjur de o lună?! Numai o lună?! exclamă (lin iţii în gândul lui întorcându-se în pod cu o povară uriaşă în suflet Numai o lună cu stăpânul lui, o singură lună, numai o singură lună! Şi în clipele ce au trecut până Christie a ajuns în pod; i putut să vadă, într-un tablou dureros, cum va fi viaţa lui l-ai a bătrânul Treffy. N-ar mai avea o locuinţă, nici măcar în podul acesta mizerabil; n-ar mai avea niciun prieten. Fără casă, fără prieteni, aceasta ar fi soarta lui! Şi până atunci, a rămas numai o lună!

A deschis uşa podului cu inima plină de întristare.

— Christie, l-a întrebat bătrânul, ce a spus doctorul? Christie a început să plângă şi a spus sincer:

— A spus că mai ai de trăit o singură lună, domnule Treffy. O singură lună, şi ce voi face eu fără dumneata?

Treffy nu i-a răspuns. Pentru el era ceva solemn să şi le că mai are o singură lună de trăit; şi după luna aceea, trebuie să-l lase pe Christie, podul lor şi flaşneta, şi să plece – nici el nu ştia unde. A fost o clipă de cercetare pentru sufletul lui. a vorbit foarte puţin toată ziua. Christie a rămas acasă, fiindcă i-a fost milă să ia flaşneta, să plece şi să-l lase singur, aşa că a stat toată ziua şi a avut grijă de el. „Numai o lună! Numai o lună!” era glasul ce-i răsuna mereu în urechi.

Dar când a venit seara şi nu era lumină în pod în il.n. i de flacăra focului, bătrânul Treffy a început să vorbească

— Christie, a întrebat el şovăitor, unde plec eu? Unde voi fi peste o lună?

Christie privea flăcările focului intens şi se gândi i li ce ar putea să-i răspundă.

— Mama mea vorbea despre cer, domnule htih mu spunea că merge acasă. „O, ţara mea, frumoasa ultimul cântec pe care l-a cântat. Mă gândesi < i în i…

23

Numai o lună este în ceruri, domnule Treffy, aşa mă gândesc. Este un loc foarte bun, aşa mi-a spus mama.

— Da, a răspuns bătrânul, cred că este, dar nu pot să nu mă gândesc că dacă ajung acolo, totul mi se va părea foarte ciudat, Christie. Ştiu atât de puţin despre locul acela, atât de puţin, băiete!

— Da, răspunse băiatul, iar eu, nu ştiu nici eu mai mult.

— Şi nu cunosc pe nimeni acolo, Christie. Tu nu vei fi acolo, şi nimeni din cei pe care i-am cunoscut. Va trebui să-mi las şi flaşneta. Oare nu au flaşnete acolo, Christie?

— Nu, a răspuns băiatul. N-am auzit-o pe mama niciodată vorbind de aşa ceva. Mi se pare că mi-a spus că în ceruri îngerii cântă la harpe.

— Nu ştiu dacă harpa îmi va place pe jumătate cât îmi place flaşneta, Christie! Şi cu multă tristeţe, bătrânul a adăugat: Nu ştiu cum îmi voi petrece timpul acolo.

Christie nu a ştiut cum să-i răspundă şi a tăcut dus pe gânduri.

— Christie, băiete, a spus bătrânul deodată, vreau să mergi şi să afli tot ce poţi afla despre cer. Poate că nu mă voi simţi atât de străin acolo, dacă ştiu de la început unde mă duc. Mama ta a spus că este o ţară foarte frumoasă, nu-i aşa Christie?

— Da, a răspuns băiatul.

— Acum, Christie, băiete, nu uita să afli tot ce poţi şi să-mi spui. Nu uita că mai am o singură lună, o singură lună de trăit!

— Voi face tot ce voi putea, domnule Treffy! a promis Christie.

Şi Christie s-a ţinut de cuvânt.

CAPITOLUL IV

Prima lecţie a lui Catherine la flaşnetă

În ziua următoare Christie a fost nevoit să iasă din nou cu flaşneta, ca de obicei. Bătrânul Treffy a reuşit să se ridice din pat şi Christie a deschis geamul mic înainte de a pleca, ca bătrânul să respire aerul proaspăt de afară. Dar atmosfera era atât de încărcată şi înăbuşitoare, încât inima băiatului era împovărată şi tristă. A pornit, nici el nu ştia de ce, pe drumul suburban şi s-a oprit iar în faţa casei cu grădina frumoasă. Dorea să vadă iar feţele acelea fericite poate că-l vor înveseli şi pe el, fiindcă era atât de abătut şi trist.

De data aceasta nu a fost dezamăgit. Abia a început să învârtă manivela flaşnetei, că şi Catherine şi Charlie au apărut la fereastra de la etaj. După ce s-au convins că este Christie, au alergat în grădină şi au

stat lângă el în timp ce cânta.

— Îţi pare bine că a venit Christie? a întrebat-o < hai lupe sora lui în şoaptă.

— Da, a răspuns micuţa Catherine. Aş vrea să am şi OU o flaşnetă! Tu nu ai vrea, Charlie?

— Vrei să-l rugăm pe tata să ne cumpere im. i.1 întrebat-o fratele ei.

— Nu ştiu, Charlie, dacă mama ar pute; i» mult întotdeauna, fiindcă o doare capul, a spus Catherine

— Da, dar dacă am pune-o sus, nu ar auzi o pfM un I răspuns Charlie.

25

Prima lecţie a lui Catherine la flaşnetă

— Aş vrea şi eu să învârt manivela aceea, a spus copila uitându-se ruşinoasă în ochii lui Christie.

— Bine, domnişoară, vino aici, a răspuns el. Ridicându-se pe vârfuri, fetiţa a pus mânuţa ei mică şi albă pe manivelă şi a început să o învârtă atât de încet încât mama ei a venit la fereastră să vadă ce s-a întâmplat cu băiatul care cânta la flaşnetă.

I *i*

26

Flaşneta lui Christie

Tânăra mamă a privit cu gingăşie tabloul din l.u. i grădinii. Micuţa ei fetiţă, atât de gingaşă şi frumoasfl în rochiţa ei de vară, învârtind manivela flaşnetei vechi şi băiatul acela sărac stând lângă ea, urmărind-o cu ochii plini de admiraţie. Micuţa Catherine şi-a ridicat ochii, a văzut faţa mamei la fereastră şi a zâmbit fericită că mama o vede, apoi; i început să cânte conştientă că este ascultată, fiindcă nu en nimeni în lume pe care ea iubea aşa ca pe mama ei. Dar ea învârtea manivela atât de încet încât s-a săturat de melancolia cântecelor.

— Schimbă cântecul, te rog, Christie, a spus ea. Fă-o să cânte „O, ţara mea, frumoasă eşti!”. Acesta este cântecul favorit al mamei.

Dar Christie ştia că mai era un cântec înainte de acela, aşa că a luat manivela de la Catherine şi i-a spus:

— Bine, domnişoară, voi încerca să ajung cât mai repede la „O,

ţara mea, frumoasă eşti!”; a început să învârti manivela atât de repede încât dacă bătrânul Treffy l-ar fi văzut, ar fi murit sigur de spaima că flaşneta lui dragă nu v; i rezista nici măcar o lună de zile şi se va strica înainte ca el’s; i moară. Câţiva oameni de la casele de peste drum au icşil la ferestre, încercând să vadă de ce flaşneta cânta atât de îneci mai înainte şi atât de repede acum. Dar micuţa Catherine, început să învârtă manivela din nou şi primele note ale cântecului „O, ţara mea, frumoasă eşti!” au răsunat melodioi şi rar. Fetiţa a continuat să învârtă manivela până la ştiiişilul cântecului, apoi cu un zâmbet de satisfacţie i-a dat-o înapoi lui Christie.

— Îmi place mult „O, ţara mea, frumoasă eşti!”; i spu «ea. Este un cântec atât de frumos.

— Da, răspunse Christie. Este cântecul nun Iii domnişoară. Unde este această ţară frumoasă? Unde < i aceea plină de pace şi fericire? a întrebat ci di amintindu-şi de promisiunea ce i-o făcuse b; îi 1, 11 mini ni

27

Prima lecţie a lui Catherine la flaşnetă

Aceasta este casa mea, i-a răspuns micuţa Catherine, arătând în direcţia casei. Eu nu ştiu unde locuieşti tu, Christie.

— Eu nu am un loc pe care să-l numesc casa mea, domnişoară, a spus el. Locuiesc împreună cu un bătrân, domnul Treffy, într-un pod, dar şi acolo vom putea să mai stăm doar o lună, domnişoară Catherine, iar apoi nu vom mai avea nicio locuinţă.

— Sărmanul Christie, sărmanul Christie! a exclamat fetiţa cu glasul trist, gata să plângă.

Charlie luase manivela flaşnetei acum şi cânta „Te-adorăm în fericire”, dar Catherine nu mai asculta, ci se gândea profund la băiatul care locuia într-un pod şi în curând nu va mai avea nicio locuinţă.

— Există o altă casă undeva, a spus Christie, nu-i aşa, domnişoară? Nu-i cerul casa aceea şi ţara aceea frumoasă?

— O, da! Cerul este cel mai frumos! a exclamat copila zâmbind iarăşi. Vei avea şi tu o casă acolo. Nu-i aşa, Christie?

— Unde este cerul? a întrebat el.

— Este acolo, sus, a răspuns ea arătând în sus. Este sus, sus de

tot, Christie. Steluţele pe care le vedem noaptea sunt în cer. Eu credeam că sunt ochii îngerilor, dar guvernanta noastră mi-a spus că nu-i aşa.

— Îmi plac stelele, a spus Christie.

— Da, a spus Catherine, şi mie-mi plac. Şi le vei vedea pe toate, când vei merge în cer. Sunt sigură că le vei vedea!

— Dar cum este cerul, domnişoară Catherine?

— O, este atât de frumos, a răspuns ea. Îngerii au haine albe şi lungi, străzile sunt de aur, Christie, aur curat, ştia luci tor. Şi Iisus este acolo, Christie! N-ai vrea să-L vezi pe Iisus? a întrebat ea cu un glas aproape misterios.

— Nu ştiu, a răspuns băiatul încurcat. Nu ştiu prea multe despre Iii.

Flaşneta lui Christie

— Nu-L iubeşti pe Domnul Iisus, Christie? a întrebat Catherine cu o faţă gravă, tristă, şi cu lacrimi în ochii ei mari O, Christie, nu-L iubeşti tu pe Iisus?

— Nu, a răspuns el sincer. Nu ştiu aproape nu im despre El, domnişoară Catherine.

— Dar nu poţi să mergi în cer dacă nu-L iubeşti pe Iisus, Christie! Ah, îmi pare atât de rău – tu nu ai casă, ce ai să faci? Şi lacrimile i se prelingeau pe obrăjorii ei mici.

Dar tocmai în clipa aceea a sunat clopoţelul chemându-i pe copii la cină şi fiindcă întârziau, glasul guvernantei s-a auzit strigându-i să se grăbească.

Christie şi-a continuat drumul gânditor. Medita la cuvintele micuţei Catherine şi la lacrimile ei: „Dar nu poţi să mergi în cer dacă nu-L iubeşti pe Iisus, Christie! Ah, îmi pare atât de rău – tu nu ai casă, ce ai să faci?”

Era ceva cu totul nou pentru el şi la gândul acesta se întrista profund. Ce se va întâmpla dacă nu va ajunge în jara aceea frumoasă, la mama lui? apoi îşi aminti de sărmanul Treffy, prietenul său bătrân, care mai avea numai o singuri lună de trăit. Oare îl iubea el pe Iisus? Nu îl auzise niciodată menţionând numele Lui. Ce se va întâmpla dacă Treffy va muri şi nu va ajunge în cer ci în alt loc? Christie auzise despic

iad, dar nu ştia prea multe lucruri cu privire la locul acela decât că este un loc care-i aşteaptă pe cei răi. Trebuie să-i spună lui Treffy cuvintele Catherinei. Poate că totuşi prietenul său bătrân îl iubeşte pe Iisus. În inima lui Christie a început fi nădăjduiască acest lucru. Aştepta să vină seara, ca să meargl acasă şi să-l întrebe.

După amiaza a fost mai înăbuşitoare decfil dimim (l şi Christie era foarte obosit. Astăzi, flaşneta era mai oricând. A trebuit să se aşeze câteva minute pentru a ni Ddiliril pe pragul unei case într-o stradă sărăcăcioasa Cam I jumătate de milă de curtea unde locuia bătrânul li fi timp ce şedea acolo şi-şi rezemase flaşnetu de femei se întâlniseră chiar în faţa lui şi după u… îi li i (n

29

Prima lecţie a lui Catherine la flaşnetă multă afecţiune despre sănătate, au început să vorbească şi e hristie au a putut să nu audă discuţia lor.

— Ce s-a construit acolo? a întrebat una din ele arătând la o clădire lungă de peste drum care încă avea o schelă în faţă.

— O, acela este centrul nostru de misiune, doamnă West, a răspuns cealaltă. Aparţine bisericii din colţul străzii Mciville. Un pastor tânăr predică acolo în fiecare duminică scară. Îmi place să-l ascult, a continuat ea, îţi explică totul ca să înţelegi clar.

— Ce anume te face să înţelegi, doamnă Smith?

— O, totul despre cer şi cum să ajungem acolo, despre Iisus şi despre tot ce a făcut El pentru noi. Acest tânăr este un om foarte bun. îl cheamă Wilton. L-a vizitat pe Tommy al nostru când era bolnav. îl cunoşti doamnă West, ai fost vreodată acolo?

— Nu, a răspuns doamna West. Poate voi veni mâine. La ce oră începe?

— Începe la ora şase, în fiecare duminică seară, a răspuns doamna Smith. Nu-ţi face griji în privinţa hainelor – acolo vin oameni simpli ca şi noi, aşa că nu se va uita nimeni urât la tine.

— Bine, voi veni, doamnă Smith. La revedere! Şi cele două s-au despărţit.

Christie a auzit tot ce au vorbit ele şi în inima lui s-a hotărât ca în seara următoare să fie prezent la centrul de misiune. Nu putea să

piardă timpul pentru că trebuia să afle cal mai repede răspunsul la întrebările bătrânului. O zi deja licnise din luna aceea – ultima lună din viaţa lui.

— Domnule Treffy, îl întrebă el în seara aceea, 11 iubeşti pe Iisus?

Pe Iisus? a răspuns bătrânul îndoielnic. Nu, Christie, ni putea să spun că îl iubesc. Cred că ar trebui să-L iubesc. (lamenii buni îl iubesc, nu-i aşa?

30

Flaşneta lui Christie

— Domnule Treffy, a spus băiatul solemn, daci mi I iubeşti pe Iisus, nu poţi să mergi în cer şi nu vei avea niciodată o casă, nicăieri.

— De aceea mi-e frică Christie. Când eram un băieţandru aşa ca tine, am auzit toate lucrurile acestea, dai MI le-am dat importanţă şi în timp am uitat tot ce învăţasem. De când m-am îmbolnăvit m-am gândit mult la viaţa mea şi mi-am amintit de multe lucruri la care nu m-am gândit ani de zile. Dar toate mi se par acum ca într-o ceaţă şi mi-e frică că este cam târziu. Aceasta este frământarea mea, Christie, şi nu-mi pare rău că mor, ci pentru că nu sunt pregătit”.

31

m & «3!

CAPITOLUL V

Niciun păcat nu poate intra în Cetatea Cerească

DUPĂ ziua aceea înăbuşitoare a urmat o noapte şi mai apăsătoare. Christie a adormit foarte târziu dar a fost trezit de zgomotul asurzitor al tunetelor ce tăceau ca podul vechi să se zguduie de la un capăt la celălalt.

Bătrânul Treffy s-a trezit, s-a ridicat în pat, iar Christie a venit lângă el. Era o furtună îngrozitoare. Fulgerele umpleau podul de lumină aşa încât Christie putea să vadă faţa albă şi tremurândă a bătrânului. Apoi totul se întunecă şi tunetele laccau ca hanul să se zguduie. Atunci, bătrânul Treffy tremura şi mai tare. Christie nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată aşa o furtună şi era şi el înspăimântat. A

Îngenuncheat lângă patul bătrânului şi-l ţinea de mână.

— Ţi-e frică, domnule Treffy? a întrebat el când un fulger a umplut iarăşi podul de lumină.

— Da, Christie, răspunse bătrânul. Nu ştiu cum se face mai înainte nu-mi era frică de furtună, dar în noaptea

Ic casta mi se pare diferit.

Băiatul nu i-a răspuns, aşadar Treffy a continuat:

— Când fulgeră mi se pare că ochiul lui Dumnezeu mă priveşte, Christie, iar tunetul mi se pare că este glasul Lui, şi un e frică de El. Aş vrea să-L iubesc, Christie, dar trebuie să recunosc că nu-L iubesc.

Şi din nou a fulgerat şi a tunat, şi din nou bătrânul a început să tremure:

Flaşneta lui Christie

— N-aş vrea să mor în noaptea asta, Christie, a spir. i I şi fulgerele vin atât de aproape de mine. Christie, ştii 01 înseamnă păcat? l-a întrebat în şoaptă.

— Da, a răspuns băiatul. Înseamnă să faci lucruri rele Nu-i aşa?

— Da, a răspuns bătrânul. Iar eu am făcut o mulţime, Christie. Păcat înseamnă să gândeşti lucruri rele, şi cu; im avut în viaţă o mulţime de gânduri rele; înseamnă să rosteşti cuvinte urâte, iar eu am rostit o mulţime în viaţă, Christie. Dar niciodată n-am fost îngrijorat de toate acestea până acum.

— Cum se face că în noaptea aceasta te; u înspăimântat? a întrebat Christie.

— Am avut un vis, Christie, care m-a făcut să tremur.

— Spune-mi visul, te rog, domnule Treffy.

— Mă gândeam la întrebarea ta – dacă-L iubesc pe Iisus – şi am adormit. Apoi am visat că stăteam în faţa unei porţi frumoase. Era toată din aur, Christie, şi deasupra ei erau nişte litere strălucitoare. Le-am citit şi scria „Casa Cerească”, Mi-am zis în gândul meu: „Am găsit-o în sfârşit. Aş fi vrut ca şi Christie să fie aici”. Dar chiar atunci cineva a deschis poarta şi m-a întrebat: „Ce doreşti?” „Vreau să lui în înăuntru”, am spus eu. „Sunt foarte obosit şi vreau să ajung acasă”. În clipa aceea, persoana aceea a închis poarta, spunându-mi grav şi trist: „Nimic întinat nu poate intra aici, bătrâne Treffy. Niciun păcat nu poate

intra aici!” În clipa aceea m-am simţit foarte păcătos, m-am întors şi am piei El trist. Imediat s-a întunecat în visul meu, dar bine că s-a pornii furtuna şi tunetul şi m-am trezit. Nu pot să uit cât *t\e* groa/nic a fost când a trebuit să părăsesc poarta aceea, Christie, nu po (să uit.

Fulgerele şi tunetele nu conteneau şi kiit. nml I’re (1 încă tremura.

Christie nu-l putea încuraja prea mult fiindi R l…

era frică, dar îi strângea mâna şi nu s-a dus la (lili în pfint ttU s-a oprit furtuna şi atunci nu se mai auzea nici i…

33

e; *mi / </ (*e */ mi poate intra în Cetatea Cerească* ploaia pe acoperiş. Băiatul s-a dus înapoi în patul lui şi a dormit.

Dimineaţa totul părea ca un vis urât. Soarele strălucea din nou şi Christie s-a trezit şi a deschis fereastra podului. Natura era proaspătă, aerul era proaspăt şi atmosfera nu mai era; icceaşi. Vrăbiile ciripeau pe sub streşini şi toate îi dădeau băiatului un sentiment de sărbătoare. Era duminică dimineaţă şi în seara acelei zile Christie avea să asculte predica pastorului la centrul de misiune. Aştepta cu nerăbdare să vină seara ca să poată să meargă şi să afle ceea ce dorea bătrânul lui prieten să ştie.

Treffy era neliniştit şi nefericit. Christie stătea lângă el fiindcă duminică nu mergea nicăieri cu flaşneta. Îşi dădea seama că bătrânul nu a uitat visul deşi nu mai pomenea nimic despre el.

Deşi această zi de duminică i s-a părut lui Christie mai lungă ca toate celelalte, a sosit şi momentul când să plece.

— Ai grijă să ţii minte fiecare cuvânt pe care ţi-l spune, Christie! i-a dat de grijă bătrânul, rugător.

Sala centrului de misiune tocmai se deschisese când băiatul a ajuns. O femeie era înăuntru şi aprindea lămpile cu gaz, pregătind locul pentru program. Când Christie a privit înăuntru cu sfială, ea l-a zărit şi i-a spus:

— Hai, şterge-o! Pe cine cauţi?

— Nu cumva va fi aici un predicator care va vorbi în scara aceasta? a întrebat Christie dezamăgit.

— Aha, vrei să spui că ai venit să asculţi predica? a COS – tit

femeia cu ironie. Bine, intră, dar să stai cuminte şi să nu vorbeşti, nici să nu te mişti de la locul tău!

Deoarece sărmanul băiat nu avea pe nimeni căruia să-i vorbească, aceasta a fost o avertizare inutilă. Oricum, a intrat merii înăuntru şi s-a aşezat pe una din băncile din faţă.

Îndată au început să sosească şi alţi oameni – bătrâni şi copii, mame cu copii mici în braţe, femei în vârstă cu capul Hi opiul cu şaluri, soţi şi soţii, tineri, oameni cu tot felul de

Flaşneta lui Christie feţe şi din tot felul de păturI sociale – de la solia liniştit! I artizanului respectabil până la fetiţa cerşetoare care s-a aşezat alături de Christie.

La ora şase, uşa s-a deschis şi pastorul a intrat Christie nu şi-a luat ochii de la el în tot timpul serviciului şi cât de mult i-au plăcut cântecele, mai ales ultimul! O femeie tânără din spatele lui îl cânta foarte distinct şi putea să înţeleagă fiecare cuvânt.

— O, dacă aş putea să le reţin ca să i le pot cânta domnului Treffy!

Cuvintele cântecului erau următoarele:

„Locaş ceresc eu am aflat; Prin Iisus mi l-am câştigat… Acolo, veşnic este zi; Acolo, noapte nu va fi…

O, sfânt locaş, al meu sălaş, La ţărmul tău, mă aflu eu; *Privesc 'nainte peste mări*: *Oraş frumos zăresc în zări, Cu străzi de aur ce nu trec… E ţara mea spre care merg*.

Eu sunt condus de-al meu Iisus şi fericit mă simt, nespus… Mă duce mâna Sa – nu pier – Prin locuri sfinte, către cer.

Acolo pomii înfloresc, Parfumul lor ei răspândesc şi apele acolo-s vii şi floricele pe câmpii.

Xh i mi păcat nu poate intra în Cetatea Cerească

Flaşneta lui Christie

Acolo vântul suflă lin, Nu se aude nici suspin; Doar îngerii cântă în cor că Iisus e Mântuitor.

Şi eu, acolo, când voi fi, Cu mântuiţii voi slăvi Pe-al meu iubit Mântuitor şi scumpul meu Izbăvitor”.

Şi după imn a urmat predica. Textul pastorului a fost Apocalipsa

XXI: 21 – 27:

„*Cele douăsprezece porţi erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Uliţa cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut niciun templu, pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca şi Mielul, sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuinţă nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu şi făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei şi împăraţii pământului îşi vor aduce slava şi cinstea lor în ea. Porţile ei nu se vor închide ziua fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava şi cinstea neamurile. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună, ci numai Cei scrişi în cartea vieţii Mielului*”.

Pastorul a început să vorbească despre Cetatea Cerească despre care au cântat – Cetatea frumoasă şi strălucitoare, cu străzile ei de aur şi porţile de mărgăritare. A vorbit despre râul apei vieţii şi despre pomii ce cresc pe malurile lui. A vorbit despre cei care locuiesc acolo fericiţi, despre hainele lor albe şi coroanele lor, despre cântecele lor dulci şi despre bucuria de pe feţele lor. Le-a mai spus că în (letatea Cerească nu sunt lacrimi, suspine, necazuri sau plâns. Pi< ioarele mi obosesc pe străzile acelea aurite, nu rabdă nimeni de foame, de arşiţă sau de frig. Nu este boală, moarte

36

sau despărţire. Acolo, dragostea este desăvârşită, nimeni nu ceartă, nu este neînţelegere şi ură, ci pace deplini, pl veşnicie. Odată ajunşi acolo, vom fi fericiţi pentru totdeauna acasă, în odihna lui Dumnezeu.

— Aţi vrea să ajungeţi acolo? a întrebat pastorul.

Un murmur liniştit a trecut prin adunare, un suspin de dor, o expresie de încuviinţare. Christie a şoptit şi ei încet:

— Dacă aş vrea să ajung acolo?! Ah, cât de mult aş vrea să merg şi eu şi domnul Treffy!

— Nimic întinat nu va intra în cetate, a continua! pastorul. Porţile acelea se închid pentru păcat. Dragi prieteni, dacă există un singur păcat în sufletul vostru, porţile cetăţii cereşti vor fi închise pentru voi. Nimic întinat, nici măcar un singur păcat nu poate intra

acolo! Dacă toată viaţa mea n-aş fi păcătuit niciodată, dacă toată viaţa mea n-aş fi înfăptuit niciun lucru rău şi n-aş fi vorbit niciun cuvânt nepotrivit, daci niciodată nu m-aş fi gândit la nimic rău, dacă toată viaţa aş fi înfăptuit numai neprihănirea şi aş fi fost sfânt şi curat, şi totuşi în seara aceasta aş fi păcătuit, oricât de mic ar fi păcatul acela, ar fi destul să mă facă să-mi pierd dreptul de a intra ta Cetatea Cerească. Porţile s-ar închide în faţa mea doar pentru păcatul acela. Niciun suflet în care există o fărâmă sau o pală de păcat nu poate intra acolo.

— Există cineva în această sală, a întrebat pastorul, care poate să spună că nu a păcătuit niciodată? Bsic cinovi aici care poate să spună că nu şi-a pătat haina neprihănirii niciodată?

Şi a urmat iar un murmur de suspine în sala, dai dl data aceasta au fost suspinele înăbuşite ale conştiinţe i acuzatoare.

— Nu, a continuat pastorul, nu există nimeni cm^3 i s-a spună aceasta. Fiecare dintre noi a păcătui! iai şi iarăşi. Şi fiecare păcat este ca o pată întunecat!! lufl.

— Ah! oftă Christie în inima lui, nsi till fiul i cuvinte. Oare ce vom face noi, eu şi don inul luth

37

Ni (/ un păcat nu poate intra în Cetatea Cerească

Şi gândurile băiatului au zburat în podul singuratic şi Iii faţa tristă, palidă şi obosită a bătrânului. „Aşa că totul a fost adevărat”, îşi spuse el. „Atât cuvintele domnişoarei Catherine, căi şi visul domnului Treffy – toate sunt adevărate, prea adevărate!”

Dacă Christie ar fi ascultat atent, ar fi auzit cum pastorul a vorbit despre felul în care păcatul poate fi spălat şi iertat; dar mintea lui era atât de preocupată de prima idee a predicii, încât nu mai putea să înţeleagă şi altceva. A auzit la sfârşit că pastorul a spus adunării că el speră ca toţi să fie prezenţi duminica viitoare seara, fiindcă intenţionează să predice mai desluşit despre felul în care se poate intra pe porţile Cetăţii Cereşti.

Christie a plecat acasă foarte trist şi îndurerat şi nu se grăbea să întâlnească ochii întrebători şi nerăbdători ai bătrânului. Când a ajuns în podul întunecos, s-a aşezat lângă el fără să se uite în ochii lui, îndreptându-şi privirile spre flăcările ce jucau în sobă şi i-a spus trist:

— Visul dumitale a fost adevărat, domnule Treffy, exact aşa cum a predicat pastorul. Şi predica, şi cântecul, şi visul, se potrivesc exact, aşa că nu ne mai putem îndoi de adevăr.

— Spune-mi totul, Christie! a spus Treffy nerăbdător.

— Este un loc minunat, domnule Treffy, a spus băiatul. Pentru cine ajunge acolo, este locul cel mai fericit! Dar niciun păcat nu poate intra în Cetatea Minunată…

— Înseamnă că nu este nicio şansă pentru mine, Christie, l-a întrerupt bătrânul, nicio şansă pentru mine!

Câteva ceasuri după aceea, când Christie credea că bătrânul a adormit, i-a auzit glasul tremurând cum murmura mereu şi mereu:

— Niciun păcat nu poate intra în Cetatea Minunată.

În noapte aceea a mai auzit cineva glasul bătrânului Treffy. Cel care stă la poarta Cetăţii, despre care a scris Bunyan, i-a auzit suspinele şi S-a înduioşat. îl cunoştea bine

38

Flaşneta lui Christie pe bătrân şi avea să-i spună în curând, cu glasul plin de iubire, deschizându-i porţile fericirii: „În dragostea Mea, am găsit cu cale să te primesc în Cetate!”

CAPITOLUL VI
Singura cale de a intra în Cetatea Cerească

APTAMANA aceea a fost o săptămână lungă şi chinuitoare pentru bătrânul Treffy şi pentru Christie. Bătrânul vorbea foarte rar şi doar murmura din când în când cuvintele cântecului, spunându-i lui Christie pe un ton de disperare:

— S-a terminat cu mine, Christie! Mă duc, dar nu ştiu unde mă duc.

Nu mai voia nici măcar să cânte la flaşnetă. Christie o lua în oraş în timpul zilei, dar noaptea stătea lângă perete neatinsă. Treffy nici nu voia să o audă acum. Christie a început să învârtă manivela într-o seară, dar primul cântec pe care l-a cântat a fost „O, ţara mea, frumoasă eşti!” şi Treffy a spus cu amărăciune:

— Nu cânta cântecul acela, Christie. Eu nu pot intra în ţara aceea frumoasă şi nu ştiu unde mă duc.

Nimic nu-l mai putea mângâia pe bătrân. I se părea că până şi flaşneta lui îi era împotrivă – chiar flaşneta lui dragă, pe care o iubise atât de mult, îl făcea acum să se simtă mai necăjit, când îşi amintea de cuvintele cântecului.

Doctorul a venit din nou în pod, după cum a promis, dar a spus că nu se mai poate face nimic pentru Treffy şi că sfârşitul vieţii lui era doar o chestiune de timp, deoarece niciun medicament nu-l mai puica ajuta.

Era greu pentru sărmanul bătrân să se stingă aşa, să numere zilele, ştiind că se apropie moartea, dar cel mai

Flaşneta lui Christie groaznic lucru era că nu avea speranţa mântuirii şi nu itl încotro va pleca.

Amândoi numărau nerăbdători zilele până duminii I când aveau să afle felul în care se poate ajunge încetat OI Strălucitoare. Poate că totuşi va mai fi o speranţă, o cale de îi intra acolo, pentru sufletul pătat de păcat al bătrânului.

Şi, în sfârşit, a venit duminica. A fost o seară ploioasă, vântul bătea cu putere, aşa că adunarea de la centrul (te misiune a fost mai mică decât de obicei. Dar pe feţele care erau prezente se vedea totuşi dorinţa arzătoare de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Când pastorul a citit textul şi a privit peste feţele lor, şi-a dat seama că nu au venit doar din curiozitate, ci din dorinţa sinceră de a afla calea spic împărăţia Cerurilor. Şi-a ridicat glasul şi inima într-o rugăciune stăruitoare, mijlocind ca cei ce vor asculta Cuvântul să fie binecuvântaţi cu înţelepciune ca să poată să aleagă viaţa veşnică.

Când pastorul a citit textul, în adunare s-a tăcut o linişte desăvârşită. Christie şi-a aţintit ochii spre el şi asculţi cu atenţie fiecare cuvânt.

Textul a fost următorul: *„Sângele lui Iisus Christos ne curăţeşte de orice păcat”*.

Pastorul le-a reamintit despre predica din duminici trecută, despre Cetatea Strălucitoare unde toţi speră să ajungă, apoi a rostit

gingaş:

— Este cineva aici care a venit cu dorinţa sinceri 1 afle modul în care poate să intre în Cetate? Este cineva aici?

„Ah”, spunea Christie în inima lui. „Eu sunt!”

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi încerca’s; i \. i mul calea, a spus pastorul. Noi toţi am păcătuit. Un singur i poate să ne despartă de Dumnezeu, pentru un singur picai…

nu putem să intrăm în cer. Dar noi nu am păcaluil u lltgui I dată, ci de sute şi mii de ori. Haina neprihănirii noii în plină de petele păcatului, dar există un lucru, un singur li li

Singura cale de a intra în Cetatea Cerească care poate să curăţească sufletul şi inima noastră, să le facă pure şi albe şi acesta este sângele Domnului Iisus Christos.

Apoi, pastorul a început să explice cum se face că sângele Domnului Iisus Christos ne poate spăla de păcat. A vorbit despre moartea Lui pe Calvar, despre fântâna pe care El a deschis-o acolo pentru păcat şi nelegiuire. Fiul lui Dumnezeu, fiindcă nu a păcătuit niciodată, poate să ne mântuiască, fiindcă sângele pe care L-a vărsat pe cruce este de o valoare infinită. Din ziua când El s-a jertfit, miliarde au venit la această fântână şi au fost curăţiţi şi înălbiţi.

„*Pe cel ce n-a cunoscut niciun păcat, Dumnezeu l-a făcut păcat pentru noi ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El*” (2 Corinteni V: 21)

Apoi le-a spus că cei spălaţi în sângele Fiului lui Dumnezeu sunt liberi de păcat, iertaţi prin harul Lui. Atunci când aceştia ajung înaintea porţilor de mărgăritare, ele se deschid larg. Aplecându-se deasupra amvonului, a insistat rugător ca toţi cei care nu au în inima lor bucuria mântuirii să vină la izvorul de la Calvar ca să fie spălaţi şi curăţiţi. A început să cânte un cântec şi adunarea întreagă a cântat cu el:

cum sunt la Tine vin! *Putere n-am*, *Tu-mifii sprijin*! *Mă spală-n sângele-ţi divin*! *O*, *Mielule*, *eu vin*, *eu vin*!

De îndoieli sunt apăsat, *De ispitiri – împresurat*, *Slăbit de valuri*, *mult purtat*, *O*, *Mielule*, *eu vin*, *eu vin*!

Aşa cum sunt de rătăcit, *La Tine vin*, *să fiu scutit*, *Să fiu bogat şi fericit*, *O*, *Mielule*, *eu vin*, *eu vin*!

42

Flaşneta lui Christie

Aşa cum sunt. Tu mă primeşti! Păcatul nici nu-mi aminteşti; Crezând Ţie mă mântuiesc, O, Mielule, eu vin, eu vin!"

— Este un cuvânt în textul pe care l-am citit, ti's pastorul, care mie îmi dă multă nădejde. Este cuvântul „orice". Sângele lui Iisus Christos ne curăţeşte deoriei păcat. Asta înseamnă orice cuvânt, orice gând, orice acţiuni înseamnă cel mai greu păcat, cea mai neagră pată, orice pil îi fiecare păcat, toate păcatele. Niciun păcat nu este prea itlin ca să nu poată fi spălat de sângele lui Christos. Iar acum I spus pastorul, fiecare dintre noi suntem ori mântuiţi, O fi nemântuiţi. Vreau să vă pun, dragi prieteni, o întrebări solemnă şi importantă: sunteţi spălaţi de sângele lui Christ – Ol?

Pastorul s-a oprit o clipă după ce a pus întrebarea şi în sală s-a făcut o linişte atât de adâncă, încât dacă cineva ai fi scăpat un ac, ar fi fost auzit. Toţi îşi cercetau inimile îi conştiinţa. Christie spunea în inima lui:

Aşa cum sunt la Tine vin! Putere n-am, Tu-mifii sprijin! Mă spală-n sângele-ţi divin! O, Mielule, eu vin, eu vin!"

Pastorul şi-a terminat predica chemându-i pe toţi îi vină chiar în seara aceea la fântâna de la Calvar. O, cât dl stăruitor i-a îndemnat să nu mai întârzie, să nu mai amftni I i s-a spună: „O, Mielule, eu vin, eu vin!" I-a îndrum. h i meargă acasă şi să îngenuncheze în camera loi încredinţarea că Iisus este lângă ei şi să-l spună lutul păcatele, să-l ceară să le spele cu sângele Lui. ai I (I chiar în noaptea aceasta mai albi decât zăpada

— Veţi face acest lucru? a întrebat pastorule lui e spus în inima lui: „Da, îl voi face".

43

Singura cale de a intra în Cetatea Cerească

Când toţi au început a ieşi ca să plece la casele lor, pastorul stătea la uşă şi dădea fiecăruia un cuvânt de încurajare. Arăta foarte obosit după predica lui. Se pregătise cu multă rugăciune şi predicase plin de dorinţa arzătoare ca cel puţin un suflet să fie salvat.

Unii din cei ce treceau pe lângă el purtau pe faţa lor dovada că

au fost pătrunşi de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu şi în gândul lui, pastorul rostea câte o rugăciune pentru fiecare, ca sămânţa din acel suflet să încolţească şi să dea rod. Alţii începuseră deja să vorbească cu vecinii lor şi păreau că au uitat ceea ce au auzit. Atunci inima tânărului pastor se umplea de tristeţe şi L întreba pe Domnul în inima lui: „S-a pierdut oare sămânţa în aceste inimi, Doamne?” Era obosit şi slăbit, iar când trupul este slăbit şi credinţa noastră poate să slăbească.

Dar cât despre Christie, era ceva pe faţa lui ce l-a făcut pe pastor să-l cheme înapoi. Observase atenţia băiatului în timpul predicii şi dorea să ştie dacă a înţeles ceea ce a auzit.

— Fiule, i-a spus el cu bunătate, punându-şi mâna pe umărul băiatului, poţi să-mi spui ce am citit în seara aceasta?

Christie i-a repetat textul foarte corect şi pastorul părea mulţumit. I-a mai pus câteva întrebări despre predică şi băiatul, simţindu-i prietenia, s-a încurajat şi a început să-i vorbească. I-a spus despre bătrânul Treffy, că nu mai are de trăit decât un timp foarte scurt şi doreşte să ştie cum ar putea să ajungă în „Cetatea cerească”. Pastorul i-a promis că va veni să-l viziteze şi a scris pe o hârtie din Biblia lui strada şi numărul hanului. Şi înainte ca Christie să plece acasă, pastorul a îngenuncheat împreună cu el în sala goală a centrului de misiune şi s-a rugat ca Domnul să-i spele sufletul în sângele Său scump chiar în scara aceea. Christie era atât de fericit în drum spre casă, încât i se părea că zboară. Abia aştepta să-l vadă pe bătrânul său prieten pentru a-i duce vestea bună a iertării şi a mântuirii. A grăbit pasul şi când a

 ajuns, a alergat pe scări până în pod, nerăbdător povestească bătrânului totul.

— Ah, domnule Treffy! strigă el. A fost atât de firumi >l atât de frumos, domnule Treffy! Şi pastorul a vorbit cu minfl şi mi-a promis că va veni să vorbească şi cu dumneatal: i exclamat el triumfător.

Dar Treffy aştepta ceva mai mult decât asta.

— Dar ce ai aflat despre Cetatea cea cerească, Chrisiu-„a întrebat el.

— Există o cale, domnule Treffy, a răspuns băiatul. Noi nu

putem intra în cer cu păcatele noastre, dar sângele lui Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte de orice păcal Acesta este mesajul Sfintelor Scripturi, domnule Treffy, şi a fost textul pe care l-a citit pastorul.

— Spune-mi totul, Christie, l-a rugat bătrânul cu glasul tremurând.

— Nimeni şi nimic nu ne poate spăla păcatele, domnule Treffy, în afară de sângele Domnului Iisus Christos. HI ne poate spăla şi ne poate ierta de orice păcat, numai dacă-L rugăm şi ne predăm viaţa în mâna Lui, a spus băiatul. Noi amândoi ne putem ruga chiar în seara aceasta şi-l putem cere să te spele de toate păcatele şi să-ţi dea o inimă noua, domnule Treffy. Am învăţat şi un imn, domnule Trelây; \ spus Christie, îngenunchind lângă el şi cântând din adâncul inimii:

Aşa cum sunt la Tine vin! *Putere n-am*, *Tu-mifii sprijin*! *Mă spală-n sângele-ţi divin*! *O*, *Mielule*, *eu vin*, *eu vin*!”

Treffy repeta cuvintele după el, cu ochii întâi nmiţi şi cu barba tremurândă.

— Aş vrea să mă spele şi pe mine, Christii i ttţii (l bătrânul.

45

Singura cale ele a intra în Cetatea Cerească

Flaşneta lui Christie

— Te va spăla, domnule Treffy. El nu respinge pe nimeni.

— Ah, dar eu sunt un om bătrân, Christie şi am fost un păcătos toată viaţa mea! Am făcut atâtea lucruri rele, Christie! Nu m-am gândit la El decât cu o săptămână în urmă şi nu ştiu dacă va vrea să-mi spele păcatele – sunt atât de mari şi multe, Christie!

— Da, dar El vrea să te spele şi să te ierte, a răspuns băiatul plin de zel. Aşa a spus pastorul: „Este un cuvânt în textul pe care l-am citit, care mie îmi dă multă nădejde. Este cuvântul «orice». Sângele lui Iisus Christos ne curăţeşte de «orice» păcat. Asta înseamnă orice cuvânt, orice gând, orice acţiune. Înseamnă cel mai greu păcat, cea mai neagră pată, orice păcat, fiecare păcat, toate păcatele. Niciun păcat nu este prea mare ca să nu poată fi spălat de sângele lui Christos”. Domnule Treffy, nu crezi că promisiunea Sfintelor Scripturi este destul pentru a-ţi da încredere?

— Orice păcat, toate păcatele… murmură bătrânul. Orice păcat! Toate păcatele! Da, Christie, cred că este destul!

Christie a sărit în picioare şi a rostit:

— Domnule Treffy, hai să-l cerem chiar acum!

— Să-i cerem cui? a întrebat bătrânul. Pastorului?

— Nu, a răspuns băiatul. Domnului Iisus Christos! El este aici cu noi, în pod – aşa a spus pastorul. Hai să-l cerem să te spele chiar acum, domnule Treffy!

— Ah! a exclamat bătrânul, hai să-L rugăm chiar acum, Christie. Şi bătrânul a îngenuncheat încet lângă băiat, simţind prezenţa divină a Domnului. Christie a început să se roage:

— Doamne Iisuse, venim la Tine, eu împreună cu domnul Treffy. Îţi mulţumesc că mi-ai iertat păcatele şi m-ai făcut copilul Tău. Acum Te rugăm să-l ierţi pe domnul Treffy şi să-i speli toate păcatele în sângele Tău. Pastorul a spus că Tu nu respingi pe nimeni care vine la Tine şi că sângele Tău ne curăţeşte de orice păcat. Îţi mulţumim că Ţi-ai vărsat sângele pentru noi, Doamne Iisuse, pentru mine şi pentru

domnul Treffy. Te rog spală-l şi fă-l curat şi alb ca /apailn i u să poată să meargă acasă la Tine, în Cetatea Strălucitoare din cer. Spală-l în sângele Tău chiar acum. Amin!

Atunci, bătrânul Treffy a continuat cu faţa scălda! i în lacrimi:

— Amin, Doamne! Spală-mă şi înălbeşte-mă în sângele Tău, te rog în numele Domnului Iisus Christos. Amin!

S-au sculat de pe genunchi şi Christie a spus fericii:

— Acum putem să ne culcăm liniştiţi, domnule Trelây, fiindcă sunt sigur că suntem copiii Lui.

Astfel, cel de la poarta împărăţiei i-a primii pe amândoi – pe bătrânul ce tremura şi pe copil – iar când au intrat, au auzit Glasul plin de har şi de putere ce a pătruns adânc în inimile lor, spunându-le fiecăruia din ei:

„Îndrăzneşte, fiule, păcatele îţi sunt iertate!”

CAPITOLUL VII

Ghioceii micuţei Catherine

În dimineaţa următoare Christie s-a trezit fericit, fiindcă-şi aminti de rugăciunea din noaptea trecută şi cum, în credinţa lui simplă, el L-a crezut pe Domnul pe cuvânt şi a ştiut că sângele lui Iisus Christos îl curăţise de toate păcatele.

Dar în sufletul bătrânului, frica şi îndoiala au pătruns iarăşi. A început să mediteze la trecutul lui şi amintirea păcatelor îi biruia mica credinţă din inimă. Se întreba mereu: „Dacă totuşi mai este vreun păcat în sufletul meu? Oare porţile Cetăţii nu se vor închide înaintea mea când voi ajunge acolo?”

— Christie, mie totuşi nu mi se pare că totul este clar cu mine, a spus el îngrijorat.

— De ce nu, domnule Treffy? a întrebat băiatul.

— Fiindcă am fost atât de păcătos, Christie. Mi se pare imposibil ca El să mă spele şi să mă ierte atât de repede – am avut atâtea păcate pe sufletul meu!

— Dar L-ai rugat să te ierte, domnule Treffy, nu-i aşa?

— Da, L-am rugat, Christie, a răspuns bătrânul pe un ton disperat.

— Iar El a spus că pe toţi cei care vin la El, nu-i va respinge, domnule Treffy, nu-i aşa?

— Ah, Christie, cred că aşa a spus!

— Atunci înseamnă că te-a iertat, a spus băiatul.

— Nu sunt sigur, Christie. Mai am îndoieli.

Flaşneta lui Christie

Christie ştia că fusese iertat de Domnul IIU dil bătrânul Treffy nu era încă convins pe deplin.

Christie a vizitat încă o dată drumul acela suburban în săptămâna aceea. Micuţa Catherine şi mama ci ieşenii illli casă tocmai când Christie a ajuns la poartă. Fetiţa; i alergi! îi el când a zărit flaşneta şi a rugat-o pe mama ei să o Inse „i învârtă manivela de câteva ori.

Doamna i-a vorbit cu multă bunătate băiatului. I I pui câteva întrebări şi el i-a spus despre bătrânul Treffy, cnt e de bolnav şi că doctorul îi spusese că va muri în curând. < îi hil doamnei erau

înlăcrimaţi şi i-a cerut adresa băiatului.

— Mămică, a spus micuţa Catherine, vreau să-ţi spun ceva la ureche.

Doamna şi-a plecat urechea să o asculte şi după ai a spus cu drag:

— Da, dacă vrei tu.

Catherine a alergat în casă şi s-a întors imediat CU IM buchet de ghiocei aranjat cu frunze de mirt. Erau foni le frumoşi.

— I-ai Christie, a spus fetiţa punându-i în mâna lui Aceştia sunt ai mei – mătuşa Helen mi i-a dat şi vreau duci domnului Treffy. Cred că se va bucura, nu-i aşa?

— Da, domnişoară, se va bucura mult, a răspuni băiatul.

— Catherine, i-a spus mama ei, învaţă-l pe Ch…

rugăciunea pe care te-am învăţat să o spui când te niţi în ghiocei.

— Da, a răspuns fetiţa. Este aşa, Christie: „Spulfl Doamne, şi voi fi mai alb decât ghioceii!”

Christie a zâmbit bucuros.

— Vrei să spui şi tu această rugăciune. Ch… l-l întrebat doamna cu bunătate.

— Da, doamnă, a răspuns băiatul, liste mea şi a domnului Treffy de astă-noapte:

Ghioceii micuţei Catherine

„Aşa cum sunt la Tine vin! Putere n-am, Tu-mifii sprijin! Mă spală-n sângele-ţi divin! O, Mielule, eu vin, eu vin!”

Doamna a zâmbit încântată văzând că Christie este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu şi i-a spus:

— Mă bucur să aflu că îl cunoşti pe Domnul Iisus Christos. Ghioceii mă fac întotdeauna să mă gândesc la sufletele spălate în sângele Lui.

Apoi s-au despărţit şi Christie privea bucuros florile atât de gingaşe. A pornit îndată spre casă, fiindcă n-ar fi vrut ca ghioceii să se ofilească. Cât de frumoşi şi de puri sunt ei! Atât de diferiţi de fumul, praful şi gălăgia hanului! Privindu-i, se temea ca praful de pe drum să nu-i murdărească. Câţiva băieţi au alergat după el şi i-au cerut câte o

floare, dar el le-a păstrat şi le-a păzit cu atenţie până a ajuns acasă.

Când a deschis uşa, pastorul era acolo, aşezat lângă bătrânul Treffy, şi vorbea stăruitor cu el. S-a oprit să-i spună băiatului câteva cuvinte prietenoase, apoi a continuat să-i spună bătrânului despre jertfa Domnului Iisus Christos şi puterea sângelui Său de a spăla toate păcatele.

— Încă nu-mi este clar cu sufletul meu, a răspuns bătrânul cu glasul tremurând. Simt că mai este întuneric, şi îndoială, şi teamă. Încă nu simt fericirea pe care o are Christie.

— Domnule Treffy, a spus pastorul deodată, crezi cumva că eu am venit aici ca să te mint?

— Nu, domnule, a răspuns bătrânul. Sunt sigur că nu. Pot să-ţi citesc dragostea dumitale pe faţă! Nu, domnule, am încredere că-mi spui adevărul!

— Acum, domnule Treffy, a continuat pastorul scoţând o jumătate de coroană din buzunar, ţi-am adus această jumătate de coroană. Dumneata nu poţi lucra acum şi ai

50

Flaşneta lui Christie nevoie de multe lucruri care-ţi lipsesc. Iii banii ai eşti fi 01 I poţi să-ţi cumperi strictul necesar.

— Îţi mulţumesc, domnule, a răspuns bătrânul lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu ştiu cum să-ţi mulţimi i fiindcă noi doi, eu şi Christie, trecem printr-o perioadl dl tul de grea…

— Opreşte-te, domnule Treffy, l-a întrerupt! pastorul Nu sunt încă banii dumitale. Trebuie să-i iei în mână.

Pastorul a întins moneda şi bătrânul a hui o tremurând, cu încă un rând de mulţumiri.

— Simţi că ai luat banii, domnule Treffy? 1 a întrebat pastorul.

— Da, domnule, simt!

— Eşti sigur că ai banii, domnule Treffy?

— Da, domnule, a răspuns Treffy dezmeliciiulu IC Acum înţeleg ce vrei să spui, domnule.

— Îţi voi spune exact ce vreau să spun, a continuii pastorul. Domnul Iisus Christos a intrat aici în pod ca şi mim domnule Treffy. El ţi-a adus un dar ca şi mine. Darul Lui 1, a costat pe El mult mai mult

decât m-a costat pe mine danii meu. El a venit la dumneata aşa cum am venit eu şi ţi întreabă aşa cum te-am întrebat eu: „Treffy, poţi să ai încredere în Mine? Crezi că am venit la tine ca să *W* num îşi întinde mâna şi-ţi oferă darul aşa cum ţi l-am oferit cu p «-al meu, spunându-ţi: „Ia-l, Treffy – este al tău!” Amin domnule Treffy, ce trebuie să faci dumneata cu darul aii Exact ce ai făcut cu darul meu. Nu trebuie să-mi dai uimit înapoi, nu trebuie să aştepţi, să întârzii sau să an mim primeşti. Întinde-ţi mâinile şi ia-l. Ştii care este o.11111 Domnului Iisus Christos?

Bătrânul nu i-a răspuns, aşa că pastorul a contini

— Este iertarea păcatelor dumitale, dummili li II

Este o inimă curată, un suflet alb, este dreptul şi…

Cetatea cea cerească aşa cum te-ai rugat Vi.

dar, domnule Treffy?

51

Ghioceii micuţei Catherine

— Vreau să-l accept, a răspuns bătrânul, dar nu ştiu cum.

— Când ţi-am dat darul meu, te-ai oprit să-ţi faci un plan cum să-l primeşti, domnule Treffy?

— Nu, a răspuns Treffy. Doar l-am luat.

— Da, a spus pastorul. Acelaşi lucru trebuie să faci cu darul Domnului Iisus Christos – trebuie să-l iei. Crezi că m-aş fi bucurat, a continuat el, dacă ţi-ai fi tras mâna înapoi şi ai fi spus: „O, nu, domnule! Nu merit darul acesta. Nu cred că tu vrei să mi-l dai şi nu-l pot lua cu încredere”? Domnule Treffy, poţi să ai încredere în mine, un om muritor, şi nu poţi să ai încredere în Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu?

Lacrimile curgeau şiroaie pe faţa bătrânului şi nu putea să vorbească.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, domnule Treffy, a spus pastorul. Vrei să ai încredere în Domnul Iisus Christos acum?

— Da, domnule, a răspuns bătrânul printre lacrimi. Nu pot să nu am încredere în el acum.

— Gândeşte-te că El este aici cu noi în pod aproape de dumneata, aproape de Christie, aproape de mine, foarte aproape, domnule Treffy. Când noi vorbim, El aude fiecare cuvânt, înţelege orice

suspin, orice gând şi orice dorinţă.

Dar înainte de a-l vorbi, domnule Treffy, ascultă ceea ce vrea să-ţi spună El, a spus pastorul luând Biblia în mână. Acestea sunt cuvintele Lui: *„Veniţi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada. De vor fi roşii ca purpura, se vor face albe ca lâna”*, fiindcă *„sângele lui Iisus Christos ne curăţeşte de orice păcat”*. Domnule Treffy, poţi să ai încredere în Domnul Iisus Christos, sau crezi că ar putea să te mintă?

— Nu, nu poate să mintă, a răspuns bătrânul. Sunt sigur că nu poate să mintă.

— Foarte bine, domnule Treffy, atunci Îi vom mărturisi încrederea noastră.

52

Flaşneta lui Christie

Pastorul a îngenuncheat lângă Trefly, (lui în i îngenuncheat şi el şi bătrânul şi-a înmănuncheul mâlnlli tremurânde în timp ce pastorul a început să se roage.

A fost o rugăciune simplă, o mărturisire a încrede! îl tfl Cuvântul lui Dumnezeu. Bătrânul Treffy a repetat arzitoi cuvintele pastorului şi când pastorul a terminal rugăe IUBI I bătrânul a spus: „Doamne Iisuse, mă încred în Tine şi a< < pl darul mântuirii şi al iertării. Acum cred pe deplin Ciivaniiil Tău!”

Apoi pastorul s-a ridicat şi a spus:

— Domnule Treffy, ce ai făcut după ce ai Luat dtrul meu?

— Ţi-am mulţumit, domnule.

— Da. N-ai vrea să-l mulţumeşti Domnului pentru darul minunat pe care ţi l-a dat?

— Ah, aş dori mult să-l mulţumesc! a exclamat bătrânul cu lacrimi în ochi. Au îngenuncheat din nou şi în câteva cuvinte, pastorul I-a mulţumit Domnului pentru marei dragoste şi pentru sângele salvării, pentru bunătatfl îndurarea Lui faţă de sufletul bătrânului. Treffy s-a rugat şi a adăugat:

— Îţi mulţumesc, Doamne Iisuse, pentru darul Tău, cm^3 Te-a costat viaţa! Ah, îţi mulţumesc din adâncul inimii.

— Acum, domnule Treffy, dacă Satan va vrui dumneata astăzi

sau mâine şi te va întreba: „Bătrâne 11 crezi că eşti iertat cu adevărat? Poate că este o greşeală, poate că este numai o iluzie…”, ce-i vei răspunde?

— Cred că-i voi răspunde cu cuvintele textului din Sfânta Scriptură, a răspuns bătrânul, „sângele lui l IU Christos ne curăţeşte de orice păcat”.

— Va fi un răspuns bun, domnule îi cil pastorul mulţumit. Satan nu va avea nici…

Împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, şi adu şi HM…

Domnul vrea ca să fii asigurat de iertare, nu de ti I eşti iertat. Între a simţi şi a şti cu certitudini i li

 diferenţă. Dumneata ai ştiut şi ai fost sigur că ai luat darul meu de la mine. Este acelaşi lucru cu darul salvării Domnului Iisus Christos, domnule Treffy. Simţămintele n-au nimic de a face cu certitudinea, dar credinţa înseamnă siguranţă, fermitate, certitudine. Ai încredere în Cuvântul lui Dumnezeu? Te încrezi de acum în El? – aceasta este întrebarea.

— Da, domnule, a răspuns bătrânul, am încredere!

— Atunci eşti sigur că eşti iertat? l-a întrebat pastorul zâmbind.

— Da, domnule, a răspuns bătrânul fericit. Sunt sigur că sunt iertat.

În clipa aceea, Christie s-a apropiat de Treffy şi a pus buchetul de ghiocei în mâna lui.

— Domnişoara Catherine mi i-a dat, a spus el, şi mi-a spus să rostesc o mică rugăciune ori de câte ori îi privesc: „Spală-mă şi voi fi mai alb decât ghioceii”.

— Mai alb decât ghioceii, a repetat pastorul. Mai alb decât ghioceii, mai alb decât zăpada, domnule Treffy! Este atât de frumos, nu-i aşa, domnule Treffy?

— Da, a răspuns bătrânul privind florile cu bucurie. Mai alb decât ghioceii, spălat în sângele lui Christos!

Apoi pastorul s-a ridicat, şi-a luat rămas bun de la ei şi a plecat, dar pe când traversa curtea a auzit paşii băiatului alergând după el. Avea în mână câţiva ghiocei şi două frunze de mirt în mână.

— Te rog, domnule, a spus băiatul gingaş, vrei să primeşti aceşti ghiocei din partea noastră?

— Îţi mulţumesc, fiule, a răspuns pastorul, îţi mulţumesc!

A dus ghioceii cu multă grijă acasă, şi ei l-au învăţat o lecţie a credinţei. Sămânţa pe care a semănat-o la centrul de misiune nu a fost pierdută. Deja, două suflete sărmane, împovărate de păcat, au venit la fântână şi au fost spălate şi tăcute mai albe decât zăpada. Bătrânul şi băiatul s-au încrezut

Flaşneta lui Christie în cuvântul Domnului şi au găsit calea spre Cetatea Strălucitoare, spre casa de sus. Dumnezeu s-a purtat cu bunătate cu el şi i-a dovedit credincioşia Lui. Pe viitor, se va încrede mai mult în El şi va arunca sămânţa cu mai multă credincioşie şi încredere.

CAPITOLUL VIII
Pregătit pentru a pleca acasă

AT de diferită i se părea lumea bătrânului Treffy când îndoielile şi frica lui au fost alungate! Chiar podul acela mizerabil i se părea plin de lumină, fiindcă inima lui era plină de lumină. Era iertat şi era sigur de iertare! Astfel, ca un copil iertat, putea să privească zâmbind la faţa Tatălui!

După schimbarea din viaţa lui Treffy, o povară grea a fost luată de pe inima băiatului. Bătrânul nu se mai îngrijora când el pleca în oraş cu flaşneta şi nu se mai frământa cu privire la pâinea din fiecare zi. îi dăduse Domnului povara grea a păcatelor sale, iar acum i se părea uşor să-l dea şi povara îngrijorărilor de zi de zi. Domnul Iisus Christos, care a purtat povara grea a păcatelor întregii omeniri, va purta cu siguranţă toate poverile noastre. Treffy nu putea să pună la îndoială acest sentiment de încredere. Nu mai murmura şi nu mai avea niciun fel de presimţiri rele. Zâmbea mereu şi vorbea vesel cu Christie de fiecare dată când băiatul se întorcea obosit din oraş. Când Christie pleca, stătea plin de pace şi medita liniştit la harul măreţ care i-a adus mântuirea, mulţumindu-l Domnului pentru darul nespus al iertării şi al

salvării.

Şi încrederea bătrânului nu a fost zadarnică. „Niciunul din cei ce se încred în El nu vor fi daţi de ruşine”.

Darul pastorului nu a fost singurul pe care l-au primit în săptămâna aceea. Într-o zi, Christie trecuse pe acasă, la

 prânz, ca să vadă cum se simte bătrânul. Pe când se pregătea să meargă din nou în oraş, a auzit un foşnet de mătase pe scări şi apoi o bătaie în uşă. Băiatul a deschis, surprins fiind de vizita micuţei Catherine şi a mamei sale, care le-au adus multe daruri. În timp ce Catherine desfăcea cadourile, mama ei înveselea inima bătrânului cu cuvinte de îmbărbătare, pline de bunătate.

Doamna se aşezase lângă Treffy şi împreună au vorbit despre Iisus. Bătrânul vorbea cu drag acum despre Iisus pentru că înţelegea acum că „M-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru mine!”

Apoi, doamna scoase din buzunar o Biblie, o deschise şi citi un capitol din ea. Vocea dulce şi clară a doamnei l-a făcut pe bătrân să înţeleagă tot ce a fost citit.

Micuţa Catherine a stat foarte liniştită cât timp mama ei citise, apoi se ridicase şi fugise de-a lungul mansardei.

— Uite ghioceii mei! zise ea cu un strigăt de bucurie când îi văzuse la fereastră. Vă plac, domnule Treffy?

— Oh, mică domnişoară, răspunse bătrânul, îmi plac, într-adevăr, iar eu şi Christie când îi privim ne gândim mereu la acea mică rugăciune.

— Spală-mă şi voi fi mai alb decât zăpada, repetă Catherine serioasă. V-a spălat şi pe dumneavoastră, domnule Treffy?

— Da, domnişoară, zise Treffy, eu cred că da!

— Sunt aşa de fericită, zise micuţa Catherine, acum veţi merge şi dumneavoastră în locul pregahl de Domnul pentru cei care ascultă de El, nu-i aşa mamă?

— Da, zise mama sa. Treffy şi Christie au găsit singurul drum care duce „acasă”. Şi, continuă îmbujorându-se, ce fericită zi va fi când ne vom întâlni toţi „acasă”! Nu ţi-ar plăcea să-L vezi pe Iisus, Treffy? întrebă doamna.

Pregătit pentru apleca „acasă”.

— Ei, zise bătrânul Treffy, ce bine ar fi să-l văd faţa binecuvântată. Îmi vine să cânt de bucurie doar când mă gândesc la acest lucru; şi nu mai am aşa de mult de aşteptat.

— Nu, zise doamna, visătoare. Aproape că aş vrea să fiu în locul tău, Treffy; mi-aş dori să fiu atât de aproape de „casă”. Dar asta ar însemna să fiu egoistă, zise ea pe când se ridica să plece.

Micuţa Catherine nu se grăbea să plece; găsise flaşneta veche a bătrânului Treffy şi voia să cânte puţin. Odinioară, bătrânul ar fi fost foarte supărat şi agitat la ideea de a-şi lăsa flaşneta pe mâna unei fetiţe, dar acum era foarte liniştit văzând chibzuinţă copilei. Catherine a pornit flaşneta şi, spre uimirea ei, prima melodie era „O, ţara mea, frumoasă eşti!”. Aceasta îl surprinse atât de mult pe bătrân încât îl făcu să se gândească la „casa” cerească, unde dorea să ajungă, ţara la care se gândea şi doamna.

Când melodia s-a terminat, micuţa Catherine şi mama ei şi-au luat rămas bun de la cei doi, şi au plecat. Christie le urmări pe fereastră până ce ele trecură curtea şi urcară în trăsura care le aştepta în stradă.

Pentru Christie şi bătrânul Treffy, acea săptămână a fost una cu adevărat binecuvântată.

Duminica venise, şi cu ea o altă slujbă religioasă în micuţa cameră. Christie era şi el acolo, foarte bucuros, iar pastorul îi zâmbise când intră în sală.

Pastorul avea să predice din a treia strofă a cântării. Au cântat ţoală cântarea la început şi au cântat a treia strofă din nou, ca fiecare dintre ei să şi-o amintească în timpul predicii.

„*Aşa cum sunt de rătăcit, La Tine vin, să fiu scutii, Să fiu bogat şi fericit, O, Mielule, eu vin, eu vin*!”

58

Flaşneta lui Christie

Textul pastorului era din Coloseni 1: 12: „*Mulţumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor, în lumină*”. A repetat versetul foarte rar iar Chrislic şi-l şoptise sieşi ca să poată să i-l spună şi bătrânului Treffy.

— „Să *aveţi parte* de *moştenirea*…”. Ce este o moştenire? întrebă

pastorul. Dragii mei prieteni, moştenirea noastră este acel oraş strălucitor despre care am vorbit atâta – este Cetatea Cerească, casa Tatălui nostru. Încă nu suntem acolo, dar pentru toţi cei curăţiţi de Christos există o casă strălucitoare acolo sus. Iisus o pregăteşte pentru noi; este moştenirea noastră. Oh, spuse pastorul cu seriozitate, mă întreb câţi din cei prezenţi aici în această cameră au o casă acolo sus. S-ar putea să aveţi o casă tristă şi neconfortabilă aici pe pământ; dar este ea oare singura voastră casă; nu aveţi o casă în ceruri?

— Toţi puteţi avea o casă acolo, spuse pastorul, doar să veniţi la fântână şi să spuneţi din adâncul inimii „Doamne, spală-mă şi voi fi mai alb decât zăpada”.

Christie zâmbi când auzi mica rugăciune spusă de pastor, căci se gândi la ghiocei. Iar pastorul se gândi şi el tot la ei.

Apoi, pastorul continuă spunând că în seara aceasta doreşte să se adreseze celor care s-au întors la Iisus şi au fost curăţiţi în sângele Lui.

— Adică mie şi bătrânului Treffy, îşi zise Christie în sinea lui.

— Dragii mei prieteni, zise pastorul, toţi aveţi o moştenire, sunteţi fiii unui Rege; există un loc special pentru voi în împărăţie. Iisus vă pregăteşte locul, şi vreau să vă arai în seara aceasta că voi trebuie să fiţi pregătiţi pentru el, pregătiţi sau potriviţi pentru moştenire, într-o zi, prinţul de Wales va deveni regele Angliei. Regatul acesta este moştenirea lui. Din clipa când s-a născul a avut acest drept. Dar a fost crescut şi educat cu o grija foarte mare, ca să fie pregătit pentru moştenirea sa, ca să re potrivit pentru a se

Pregătit pentru a pleca „acasă”.

Flaşneta lui Christie bucura de ea şi să fie apt pentru ea. Dacă n-ar fi fost educat, dacă ar fi fost crescut într-una din aceste curţi sumbre, chiar dacă era îndreptăţit să fie rege nu s-ar fi putut bucura de ea, ar fi simţit că locul lui nu-i acolo.

— Aşa este, spuse pastorul, şi cu moştenirea noastră. Din momentul în care ne naştem din nou avem dreptul la ea, devenim fii şi fiice ai Regelui regilor. Dar trebuie să fim pregătiţi pentru moştenire. Trebuie să fim sfinţiţi prin el; trebuie să fim învăţaţi să urâm păcatul şi

să iubim tot ce este drept şi sfânt. Iar aceasta se face prin Sfântul Duh al lui Dumnezeu.

— Oh, dragii mei prieteni, să nu cerem noi, oare Duhul Sfânt să ne reînnoiască inimile? Lucrul acesta nu se va face într-o singură zi. Aţi venit la Iisus să fiţi curăţiţi de păcat. Şi El va curăţit. V-a făcut părtaşi ai moştenirii. Zi de zi, Duhul Sfânt lucrează în voi şi vă pregăteşte pentru veşnicie, vă face să vă asemănaţi tot mai mult cu Iisus, să urâţi păcatul şi să faceţi ce este bine. Dar să nu credeţi că dacă faceţi bine veţi fi moştenitori. Chiar dacă aş fi foarte educat şi chiar dacă aş fi de o sută de ori mai învăţat decât prinţul de Wales, asta nu înseamnă că eu pot îi regele Angliei. Nu, dragii mei prieteni. Singura cale către Cetatea Cerească, singura cale prin care suntem făcuţi moştenitori, este sângele lui Iisus. Nu există altă cale, nu se poate altfel!

— Dar, după ce Domnul ne-a făcut vrednici pentru împărăţie. El ne pregăteşte pentru ea. Un suflet iertat va duce întotdeauna o viaţă sfântă. Un suflet care a fost curăţit va încerca întotdeauna să rămână curat. Nu este la fel şi cu voi? Gândiţi-vă numai la ceea ce a făcut Iisus pentru voi! V-a spălat în sângele Său; v-a curăţit de păcate, cu preţul vieţii Sale. Veţi mai face voi oare lucruri care ştiţi că-l întristează? Veţi fi oare atât de nerecunoscători încât să faceţi aşa ceva? Ce spuneţi? Oh, cu siguranţă că nu, cu siguranţă veţi spune ca strofa a treia a cântării:

„*Aşa cum sunt de rătăcit, La Tine vin, să fiu scutit, Să fiu bogat şi fericit, O, Mielule, eu vin, eu vin*!”

— Şi, cu siguranţă că îi veţi cere să vă dea Duhul Sfânt, singurul care vă poate sfinţi. Iar când munca este dusă la bun sfârşit, zise pastorul, când sunteţi pregătiţi, când sunteţi gata pentru moştenire, Domnul vă va duce acolo. Nu vă va face să aşteptaţi. Unii sunt gata foarte repede, alţii însă trebuie să treacă prin lungi şi grei ani de pregătire. Dar, până la urmă, toţi fiii Regelui vor fi pregătiţi, vor fi luaţi acasă şi vor moşteni împreună. Vei fi tu acolo?

Cu această întrebare pastorul îşi încheie slujba iar cei prezenţi se ridicară în linişte şi plecară gânditori acasă.

Christie zăbovi puţin lângă uşă până ce pastorul ieşi afară. îl

întrebă cu blândeţe de bătrânul Treffy şi apoi îi puse lui Christie câteva întrebări în legătură cu serviciul religios; îi era teamă că nu a fost suficient de clar şi că oamenii s-ar putea să nu-l fi înţeles. Temerile sale însă au dispărut când Christie i-a spus că predica sa l-a impresionat şi că poate să-i spună câte ceva şi bătrânului Treffy din cele auzite.

Pentru că Christie era învăţat de Dumnezeu, [ar inimile lor pregătite de Domnul, sămânţa a dat roadă cu siguranţă. Domnul i-a pregătit pentru Cuvânt şi a piv. iMin Cuvântul pentru ei. Semănătorul trebuia doar să bage mâna în coş şi să împrăştie sămânţa pe terenul netezit. Se va adânci în el, va încolţi şi va aduce rod.

Pastorul simţi adevărul cuvintelor acestea când mergea spre casă, şi îşi aminti că este scris: „*Dumnezeu „făcut să crească*”.

— Acesta este un cuvânt atât pentru mine căi şi pentru ascultătorii mei, îşi zise pastorul în sinea sa. Doamne, pregăteşte inimile noastre pentru Cuvântul Tău

61

CAPITOLUL IX

Treffy şi cetatea mult dorită

HRISTIE, băiete, zise Treffy în acea noapte, după ce băiatul îi spuse tot ce-şi putu aminti din predică şi-i repetase a treia strofă a cântării, Domnul mă va lua foarte repede, chiar foarte repede.

— Oh! poate că nu, domnule Treffy, spuse Christie cu nesiguranţă, poate nu chiar atât de repede precum crezi.

— Vremea-i pe sfârşite şi cred că sunt foarte aproape de cetate, foarte aproape de „ţara de sus”. Aproape că pot vedea literele deasupra porţii, Christie.

Dar băiatul nu putu răspunde. Stătea lângă foc cu faţa acoperită de mâinile sale şi capul plecat în jos. Îşi puse mâna cu dragoste peste capul lui Christie şi pentru câteva momente niciunul nu scoase vreun sunet. Uneori, când inima este întristată, tăcerea alină mai mult decât cuvintele şi asta dacă acea tăcere vine de la o inimă simţitoare şi nu de la una rece. Inima bătrânului Treffy era plină de dragoste şi de compasiune pentru sărmanul Christie.

— Christie, băiatul meu, zise la un moment dat, vrei tu oare să mă împiedici să intru pe poartă?

— Nu, nu, domnule Treffy, zise Christie, pentru nimic în lume nu aş vrea aşa ceva, doar că aş vrea să intru şi eu acolo.

— Eu cred că tu încă mai ai de lucrat pentru Domnul. Christie, eu sunt doar un bătrân sărman şi slab, aşa că El mă va lua acasă, dar tu, Christie, băiatul meu, tu ai toată viaţa înainte, nu-i aşa?

62

Flaşneta lui Christie

— Da, zise Christie cu un oftat, pentru că se gândea cal de mult timp trebuie să treacă până să ajungă tot atât de bătrân ca domnul Treffy, până când porţile de aur au să se deschidă şi pentru el.

— Nu ţi-ar place să fii în slujba Lui, zise Treffy, doar ca să-l arăţi cât de mult îl iubeşti?

— Ei, domnule Treffy, cum să nu, zise Christie mai mult şoptind.

— Christie, băiete, zise dintr-odată bătrânul Treffy ridicându-se din pat, aş da totul, *totul* Christie, chiar şi flaşneta mea la care ţin atât de mult, aş renunţa chiar şi la ea şi la toate celelalte pentru un an din viaţa mea – un singur an – în care să-l arăt cât de mult îl iubesc. Când mă gândesc, zise cu regret, că El şi-a dat viaţa pentru mine, iar eu nu mai am decât o singură săptămână pentru a-l arăta dragostea mea. Oh, Christie, băiatul meu, mai este atât de puţin!

Acum venise rândul lui Christie să dea alinare şi mângâiere.

— Oh, domnule Treffy, zise el, îmi amintesc că pastorul a vorbit despre cei doi tâlhari de pe cruce, unul strigând cuvinte groaznice iar celălalt spunându-l să-şi amintească de el. Domnul Iisus I-a răspuns că în acea zi va II cu El într-un loc numit Paradis. Cred că la locul acesta se referă şi cântarea „O, ţara mea, frumoasă eşti!”. Oh, tâlharul nu şi-a trăit viaţa ca un creştin, dar a fost primit în acea „ţară ca oricine altcineva.

— Christie, băiatul meu, i-ai dat acestui bătrân, în ultimele sale zile, o mângâiere. Cred că într-o /i vei fi un învăţător foarte bun pentru toţi – toţi avem nevoie, Christie. Gândeşte-te doar că pot să închid ochii şi să ml îi ivesc în „ţara de sus” alături de scumpul nostru Domn. Oh, as îi vrut să fi cunoscut aceste lucruri de mic copil. Viaţa mea ar fi fost atât

de diferită! Cu lacrimi în ochi, Trefry începu să-şi muşle buza de jos pentru a-şi stăpâni emoţiile unei vieţi pe care o

63

Treffy şi cetatea mult dorită regreta aşa de mult. De ce nu mi-a spus nimeni mai devreme, Christie, de ce nu mi-a spus nimeni mai devreme?!

Treffy îşi împreună mâinile şi zise cu sinceritate:

— Doamne Iisuse, eu într-adevăr te iubesc pe Tine. Mi-aş dori să pot face ceva pentru Tine dar mai am doar o singură săptămână de trăit – doar o singură săptămână – dar oh, cât îţi mulţumesc. Aş da orice să-mi recapăt câţiva ani din viaţa mea pentru a-ţi demonstra dragostea mea pentru Tine; Te rog, Tu ştii ce vreau să spun. Amin.

Bătrânul Treffy se întoarse apoi şi adormi. Christie mai rămase o vreme lângă foc. Încercase să uite cât de puţin

64

Flaşneta lui Christie timp mai are de petrecut cu bătrânul, dar toate acestei ti reveneau mereu în minte. Inima lui era tristă şi deznădăjduita E un lucru atât de groaznic să pierzi singurul prieten pe care-l ai în lume. Şi e şi mai îngrozitor să trebuiască să mergi pe o cale care pare prea întunecată pentru tine. Sărmanul Christie era atât de întristat! Cuvintele lui Treffy îi reveniră în minte şi cu inimă caldă zise:

— Doamne Iisuse, ajută-mă să-mi dedic viaţa Ţie. Oh, Te rog ajută-mă să am grijă de bătrânul Treffy. Amin.

Apoi, destul de alinat, merse la culcare.

A doua zi dimineaţa se uită neliniştit la bătrânul Treffy. Părea mai slăbit decât de obicei, iar Christie nu voia să-l lase singur. Dar pentru că economiile lor erau pe sfârşite şi pentru că Treffy îl îndemnase să plece, Christie, cu inima îngreunată, îşi începu plimbările. Se hotărî să meargă să-i spună micuţei Catherine şi mamei sale de starea bătrânului său stăpân. E aşa o mare alinare să-ţi poţi împărtăşi necazul cu cei care sunt de partea ta şi cărora le pasă de tine.

Şi astfel, Christie se opri înaintea casei ce avea o frumoasă grădină în faţa ei. Vremea ghioceilor trecuse dar, pentru că în locul lor ieşiră alte flori, grădina arăta la fel de veselă şi încântătoare. Christie

însă nu avea ochi pentru toate acestea. Se uita nerăbdător la fereastră, doar, doar o va vedea pe micuţa Catherine. Dar cum ea nu apăruse, pentru a-i atrage atenţia, porni flaşneta care începu să cânte „O, ţara met, frumoasă eşti!”, melodia ei preferată. Nu trecu mai mult de un minut când o văzu pe micuţa Catherine ieşind din casă, i alergând spre el. Nu-i mai zâmbi aşa cum avea obiceiul, şi arăta de parcă ar fi plâns.

— Oh, băiete, zise ea, nu cânta astăzi. Mama e în pal bolnavă, şi muzica ta îi dă dureri de cap.

Christie se opri imediat – abia ajunsese la r111111> ui refrenului cântării „O, ţara mea, frumoasă eşti!”, im Ilu scoase un sunet asemănător unui bocet fiind brusc Opriţi

— Îmi pare atât de rău, domnişoară, zise ci

65

Treffy şi cetatea mult dorită

Catherine rămase în faţa lui fără să scoată vreun sunet pentru un minut sau două, iar Christie o privea cu multă blândeţe.

— E chiar aşa de grav, domnişoară? zise el.

— Da, zise micuţa Catherine, cred că e foarte grav. Tata e foarte serios, iar asistenta nu ne dă voie să ne jucăm. În plus, zise ea cu un suspin, am mai auzit-o spunând că mama nu se va mai face bine.

— Oh, micuţă domnişoară! zise Christie cu regret, nu te mai necăji atât!

Şi pe când stăteau ei aşa, o lacrimă i se scurse pe obraz şi căzu pe mâna ei mică şi albă.

— Christie, zise ea, cred că mama trebuie să plece în „ţara de sus”, şi eu vreau să plec cu ea.

— Şi eu vreau, zise Christie cu un oftat, dar porţile nu se vor deschide pentru mine mult timp de acum înainte.

Nu după mult timp, asistenta o chemă pe Catherine în casă, iar Christie plecă mai departe cu tristeţe. Lumea îi părea plină de necazuri şi greutăţi. Până şi cerul era întunecat şi vântul care se porni îl înfrigură pe Christie. Florile primăvăratice erau distruse iar crengile înmugurite erau purtate într-o parte şi-n alta de fiecare bătaie a vântului. Christie aproape că se bucura că era aşa de rece afară. Se simţea foarte trist şi nu se putea linişti cu niciun chip. Se întreba dacă

nu cumva Dumnezeu îl uitase. Lumea îi părea aşa de mare şi de pustie. Bătrânul său stăpân era pe moarte, Catherine, micuţa lui prietenă, era supărată – totul părea că e înconjurat de necazuri. Părea că nu mai există nicio mângâiere pentru sărmanul Christie.

Obosit şi amărât, se îndreptă spre casă, aproape târându-se pe scările ce duceau către pod. La un moment dat auzi o voce înăuntru, o voce joasă şi blândă la auzul căreia sufletul agitat al lui Christie se linişti. Era vocea pastorului care-i citea bătrânului Treffy.

66

Flaşneta lui Christie

Treffy stătea ridicat în pat, cu un zâmbet luminându-i faţa, ascultând nerăbdător fiecare cuvânt. Tocmai când Christie intră în cameră, pastorul citea versetul: „*Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte*”.

— Este un verset atât de potrivit pentru tine Treffy, zise pastorul.

— Oh, zise Treffy luminându-se, şi pentru Christie de asemenea; el este aşa de trist acum, este cu sufletul nemângâiat.

— Christie, zise pastorul punându-şi mâna pe umărul lui, de ce este inima ta necăjită?

Dar Christie nu putu să răspundă. Se întoarse dintr-odată din faţa pastorului şi se aruncă pe patul bătrânului Treffy, plângând cu amar.

Inima pastorului era plină de compasiune pentru sărmanul Christie. Îngenunchease lângă el şi, punându-şi mâna cu blândeţe pe umărul băiatului, zise:

— Christie, nu vrei să mergem împreună la Domnul Iisus să-i spunem necazul tău?

Apoi, în cuvinte simple, pastorul îi ceru scumpului Domn să-şi îndrepte privirea către sărmanul copil pentru a-l alina şi binecuvânta şi pentru a-l face să simtă că are un Prieten care nu-l va părăsi niciodată. Multă vreme după *C9* pastorul plecă şi Treffy adormi, Christie putu auzi cum o voci îi şopteşte: „Nu lăsa ca inima ta să fie întristată”. Şi, după o /i atât de grea pentru el, Christie putu adormi

liniştit.

A fost însă trezit de vocea stăpânului sau:

— Christie! zise Treffy. Christie, băiele!

— Da, domnule Treffy, zise Christie sărind repede din pat.

— Christie, unde este flaşneta? întrebl l nfây.

— Uite-o, e aici, zise c'hrislic, lealâini şi nevătămată, fără nicio zgârietură.

67

Treffy şi cetatea mult dorită

— Porneşte-o Christie, zise Treffy, cântă „O, ţara mea, frumoasă eşti!"

— Dar este miezul nopţii, zise Christie, oamenii au să se întrebe ce se întâmplă.

Cum nu primi niciun răspuns din partea lui Treffy, merse şi se uită la el. Faţa lui era schimbată şi ciudată. Ochii lui erau închişi şi avea o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci. Nu ştia ce să facă. Se îndreptă către fereastră şi privi în noapte. Cerul era întunecat, doar o singură stea strălucea pe el, lumina ei reflectându-se în fereastra podului. „Nu lăsa inima ta să fie întristată", părea să-i spună, iar Christie răspunse cu voce tare:

— Doamne dragă, ajută-mă Te rog.

Pe când se întorcea de la fereastră, Treffy îi vorbise din nou dar el nu putu înţelege decât cuvintele:

— Cântă Christie, băiatul meu, cântă.

De data aceasta nu mai ezită. Luă flaşneta de la locul ei, o pornise şi, rare şi triste, notele cântării „O, ţara mea, frumoasă eşti!" se auziră în întunecatul pod. Bătrânul îşi deschise ochii în timp ce Christie cânta, iar când melodia se st arşi îl chemă pe băiat la el. îl trase în jos, foarte aproape de el şi-i şopti:

— Christie băiete, porţile se deschid acum. Plec, trebuie să intru. Mai cântă o dată, Christie băiatul meu.

Era o muncă aşa de grea să cânte şi celelalte trei melodii, părea că nu se potriveau acolo, în acea cameră a morţii.

Treffy însă nu le auzea. Murmura cuvintele rugăciunii: „Spală-mă şi voi fi mai alb decât zăpada".

Şi, pe când versurile cântării „O, ţara mea, frumoasă eşti!” se auzeau pentru a doua oară, bătrânul Treffy intră pe poartă. Era acasă în sfârşit, în sfârşit în „ţara de sus”.

Christie rămase singur, cu flaşneta ce îi amintea mereu de bătrânul Treffy.

CAPITOLUL X

Nicăieri nu-i ca acasă

N dimineaţa următoare, câţiva chiriaşi îşi aduseră M.I. aminte că auziră nişte zgomote în liniştea nopţii, zgomote care-i treziră din visare şi le deranjară somnul. Unii credeau că a fost doar vântul şuierând prin hornul casei, alţii erau ferm convinşi de faptul că bătrânul din pod s-a distrat singur, cântând la flaşnetă în miezul nopţii.

— Nu cred că a fost el, zise proprietara auzind discuţia. El niciodată nu ar cânta din nou şi din nou, mai ales acum când, după spusele doctorului, e pe moarte.

— Hai să mergem şi să-l întrebăm dacă el a cântat în miezul nopţii la flaşnetă sau nu, zise un domn dintr-un colţ al camerei. Pun pariu că el a fost.

Proprietara merse sus, mai mult pentru a-i satisface bărbatului curiozitatea şi bătu încet la uşă. Cum nimeni nu-i răspunse, deschise uşa şi intră înăuntru. Christie adormise agăţat de patul stăpânului său. Lacrimile i se uscară pe obraz iar capul său se sprijinea pe una din mâinile veştejite ale bătrânului Treffy. Faţa proprietarei deveni brusc serioasa şi începu să tremure din cauza a ceea ce vedea.

Christie se trezi dintr-odată şi o privi buimăcit. Pe moment nu-şi putu aduce aminte ce se întâmplase. În momentul în care îşi aminti însă, se întoarse şi gemu.

Proprietara fu impresionată de suferinţa băiatului, dar pentru că nu prea ştia cum’s; i I mângâie, plecă, lăsându-l pe Christie singur. Băiatul chemase un vecin să se îngrijească de trupul neînsufleţit al lui Treffy şi apoi plecă după pastor.

Nicăieri nu-i ca „acasă”.

Domnului Wilton îi păru foarte rău pentru sărmanul copil. îl

încredinţa din nou în mâna iubitorului Tată, în mâna singurului Prieten care nu-l va părăsi şi care nu-l va neglija. După ce Christie plecă, pastorul îngenunche din nou şi-i mulţumi lui Dumnezeu pentru că-l găsise folositor în lucrarea Lui. Ce bucurie să ştie că cel puţin o persoană va veghea din „ţara de sus" drumul lui Christie în lume. Ce bucurie să ştie că bătrânul Treffy îl va aştepta pe Christie sus în ceruri. Oh, cât de bun se arătase Domnul cu el! Cu o inimă mulţumitoare, se aşeză jos pentru a-şi pregăti predica din ziua următoare.

Primul lucru pe care-l făcu domnul Wilton când intră duminică după-amiază în cameră, a fost să-l caute cu privirea pe Christie. Cum era de aşteptat, Christie era acolo, stătea, cum avea obiceiul, pe banca din faţă, însă cu expresia feţei cu totul şi cu totul schimbată. În timpul cântării, pastorul observă că lacrimile curgeau pe obrajii băiatului, chiar dacă şi le ştergea imediat cu mâneca hainei. Totuşi, faţa lui se înseninа când auzi textul dat de pastor. Era din Apocalipsa 7: 14, 15 – " *Aceştia vin din necazul cel mare*; *ei şi-au spălat hainele*, *şi le-au albit în sângele Mielului*. *Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu*".

— În seara aceasta, zise pastorul, voi vorbi despre Casa noastră mult dorită şi despre cei care locuiesc acolo, cei răscumpăraţi prin sângele lui Iisus. Este cel mai sfânt loc; acolo, pe străzile de cer, nu există nici măcar un fir de praf, nicio pată, nici măcar un singur lucru rău nu poate fi găsit în cetate. Amăgitorul nu poate intra acolo, păcatul este inexistent; totul este sfânt. Pe hainele albe ale celor care locuiesc acolo nu există nicio pată. Pur, curat şi fără pată, strălucitor şi alb precum lumina, aşa sunt hainele celor de acolo. Nu există nimic care să le murdărească, nimic care să le ia din frumuseţe, sunt albite pentru totdeauna în sângele Mielului; de aceea stau ei înaintea tronului lui Dumnezeu.

— Oh, zise pastorul, nu uitaţi că aceasta este singura cale pentru a sta în faţa tronului. Chiar dacă sunteţi buni, chiar

 dacă nu sunteţi aşa de răi ca ceilalţi, lucrul acesta nu va di dreptul să ajungeţi acolo. Dacă vreţi ca odată să intraţi în ceruri, trebuie ca mai întâi să fiţi curăţaţi în sângele Mielului.

— Apostolului Ioan i s-a permis să se uite în rai şi a văzut acolo o mare mulţime de răscumpăraţi care cântau o cântare nouă şi L lăudau pe El pentru că i-a izbăvit. Şi câţi de atunci şi până azi, zise pastorul, oh, încă câţi s-au adăugat la numărul lor. În fiecare zi, în fiecare oră, aproape în fiecare minut, un suflet ajunge în faţa porţilor. Şi fiecărui suflet spălat în sângele lui Iisus i se deschid porţile. Fiecare dintre ei primeşte un veşmânt alb şi, mergând pe străzile de aur, stând înaintea tronului gloriei, ei se alătură celorlalţi în cântarea minunată ce nu va înceta niciodată. Amin. Binecuvântarea, gloria, înţelepciunea, mulţumirea, onoarea, puterea şi măreţia să fie a Domnului în vecii vecilor, Amin.

— Mai mult chiar, dragii mei prieteni, zise pastorul, când Duhul Sfânt se uită la aceste suflete, El nu vede nicio urmă a păcatului, sângele Lui l-a curăţit complet, până şi-n privirea lui toţi sunt curaţi, fără nicio pată.

— Oh, prieteni dragi, vă veţi alătura voi vreodată la numărul lor? Lumea aceasta muritoare e întunecată şi murdară. Vreţi voi oare să rămâneţi în ea? Nu vreţi voi oare să mergeţi în „ţara de sus”? Oh, veţi întârzia voi oare să veniţi la izvor ca apoi să vă treziţi şi să vă daţi seama că este prea târziu şi sunteţi izgoniţi pentru totdeauna din cetatea luminoasă?

— Un bătrân, zise pastorul, căruia săptămâna trecută i-am vorbit, îşi petrece acum prima sa duminica din veşnicie în acel oraş strălucitor.

Liniştea se lăsă în cameră când pastorul spuse luciul acesta iar Christie îşi şopti: …

— Se referă la bătrânul Treffy, ştiu că despic ci e vorba.

— Era un bătrân sărman şi păcătos, continuă pastorul, dar venise la Iisus să fie spălat în sângele Lui, şi a fost făcut

mai alb decât zăpada. Cu două nopţi în urmă, Domnul a trimis îngerul său după bătrân şi l-a luat acasă. Nu a mai fost găsită nicio urmă a păcatului în sufletul său şi astfel porţile s-au deschis pentru el. Acum este îmbrăcat în haina albă a celor izbăviţi de Christos, fără vină

şi fără pată, în siguranţă în acea fericită casă.

— Dacă ar fi să aud duminica viitoare, zise pastorul, că unul dintre voi a murit, aş putea eu oare spune acelaşi lucru? Veţi fi voi oare toţi acolo sus? Sunteţi voi cu adevărat spălaţi în scumpul sânge al lui Christos? Aţi fost cu adevărat iertaţi? Aţi venit voi cu o inimă sinceră la Iisus?

— Oh, încercaţi să răspundeţi ia aceste întrebări în inimile voastre, zise domnul Wilton cu sinceritate. Eu vreau să mă întâlnesc cu fiecare dintre voi în mult dorita noastră casă. Cred că atunci când Dumnezeu mă va lua acolo, mă voi uita după fiecare dintre voi, şi sper, şi mă încred că vom fi toţi acolo – că ne vom întâlni toţi sus în ceruri!

— Nu pot să spun mai multe în seara aceasta, zise pastorul, dar inima mea este plină de speranţă. Dumnezeu a îngăduit ca fiecare dintre voi să fie spălat în sângele lui Iisus şi să fim făcuţi, chiar şi în viaţa aceasta, mai albi decât zăpada. Şi pastorul continuă cu o inimă recunoscătoare:

— Doamne, o să lucrez pentru Tine, o să te iubesc pe Tine, o să-ţi slujesc Ţie şi tot ce îmi va sta în putere o să fac pentru Tine.

„Şi eu, acolo, când voi fi, Cu mântuiţii voi slăvi Pe-al meu iubit Mântuitor şi scumpul meu Izbăvitor”.

Serviciul religios din acea zi luă sfârşit şi fiecare plecă acasă. Singur, în biserica goală, rămase, pe o bancă, Christie. Faţa-i era îngropată în mâini şi nu se uită în sus nici măcar când simţi mâna pastorului pe umărul său.

— Oh, suspină el în cele din urmă. Vreau să merg acasă. Mama e acolo, bătrânul Treffy e acolo, vreau să merg şi eu acasă.

Pastorul luă mâna micuţă îi luă Clirjslie în ambele sale mâini şi spuse:

Nicăieri nu-i ca „acasă”.

— Christie, sărmanul meu copil, Domnul nu vrea să te ţină în

afara porţilor, dar mai are încă unele planuri pentru tine şi apoi cu siguranţă vei merge acasă.

Christie fu mângâiat de cuvintele pline de dragoste ale pastorului, se rugă împreună cu el şi plecă apoi cu inima mai uşoară. Totuşi, nu putea uita că doar cu o săptămână în urmă el se grăbea acasă să-i împărtăşească şi lui Treffy ceea ce s-a spus cu referire la a treia strofă a cântării.

Nu mai era nimeni căruia să-i spună tot ce s-a vorbit în seara aceasta. Rămase pentru câteva minute în faţa uşii camerei sale, ca şi cum s-ar fi temut să intre, dar când intră, toate temerile sale dispăruseră.

Soarele era la apus iar câteva raze mângâiau faţa bătrânului Treffy cum era întins pe pat. Razele acelea îi părură lui Christie ca venind chiar din oraşul de aur, aşa de strălucitoare şi nepământeşti erau. În lumina aceea, bătrânul Treffy zâmbea iar băiatul spera să fie adevărat şi nu doar în imaginaţia lui.

Se duse apoi la fereastră şi privi afară. În depărtare, aproape că văzu oraşul de aur, printre norii luminoşi. Era o mare bucurie să gândească că Treffy era acolo. Oh, ce mare schimbare faţă de întunecatul pod! Oh, ce luminos şi ce strălucitor trebuia să fie cerul pentru bătrânul său stăpân.

Ar fi dat orice să vadă doar pentru un minut, şi nu mai mult, ce făcea Treffy.

— Mă întreb dacă-i va spune lui Iisus despre mine şi despre cât de mult vreau să merg şi eu acasă, îşi zise Christie.

Şi pe măsură ce soarele dispărea şi lumina devenea din ce în ce mai slabă, Christie îngenunche şi din adâncul inimii zise:

— O, Doamne, te rog fă-mă răbdător – vreau ca într-o zi să mă iei şi pe mine să locuiesc cu Tine în „ţara de sus”.

CAPITOLUL XI
Singur pe lume

CHRISTIE a fost singurul care l-a condus pe bătrânul Treffy pe ultimul drum. A fost o înmormântare simplă şi sărăcăcioasă. Trupul neînsufleţit al lui Treffy a fost pus într-un sicriu de-al parohiei şi dus la mormânt într-un dric al parohiei. Dar, oh, ce importanţă să mai aibă lucrul acesta când Treffy era acasă? Gata cu necazurile, gata cu sărăcia, în casa Tatălui nu mai avea nicio grijă.

Bărbatul care conducea dricul nu avea însă de gând să piardă prea mult timp pe drum, astfel, Christie trebuia să meargă foarte repede, uneori chiar să alerge, ca să nu rămână în urmă. În drumul lor, au trecut pe lângă o altă înmormântare, dar atât de diferită. Ceilalţi mergeau cât se poate de încet. În faţă era un dric foarte mare, urmai îndeaproape de şase trăsuri de înmormântare, pline de oameni. Christie, trecând foarte aproape de ei, putu să vadă că cei în doliu erau foarte trişti, iar feţele lor arătau ca şi cum ar fi plâns foarte mult. În una dintre trăsuri el văzu însă ceva ce niciodată nu putu să uite. Cu capul pe umărul tatălui ei şi cu micuţa faţă lipită de fereastră, stătea mica lui prietenă, Catherine.

— Deci, mama ci a murit! îşi zise (lui stic, şi aceasta este înmormântarea ei. Oh, Doamne! Oh, în ce Iunie tristă trăim!

Singur pe lume

Nu ştia dacă şi Catherine, la rândul ei, îl văzuse, dar suferinţa micuţei sale prietene întrista şi mai mult inima băiatului.

Cortegiile funerare – atât cel al sărmanului moşneag, cât şi al tinerei mămici – au ajuns şi la cimitir unde au fost pronunţate cuvintele: „Din pământ am fost creaţi, în pământ ne întoarcem”. În tot acest timp însă, sufletele celor doi erau fericite în „ţara de sus”, departe, foarte departe de tristeţea celor rămaşi pe pământ. Cu două zile în urmă, cam pe la aceeaşi oră, două suflete au părăsit lumea aceasta plină de necaz şi s-au întâlnit în faţa porţilor strălucitoare. Şi cum amândoi erau albiţi în sângele Mielului, porţile s-au deschis larg în faţa lor şi, atât bătrânul Treffy cât şi mama micuţei Catherine au intrat în cetatea plină de slavă a Tatălui. Au fost întâmpinaţi de

Domnul Iisus şi împreună cu El, chiar şi în acest moment, sărbătoresc veşnicia în fericire.

După moartea bătrânului Treffy, Christie se văzu nevoit să renunţe la mica lui cameră din pod, pentru că proprietara voia să o închirieze la un preţ mai mare. îl lăsă totuşi să stea în camera de zi, în timp ce ea punea în ordine toate lucrurile lui Treffy. Toate deveniră acum ale ei, pentru că bătrânul întârziase cu plata chiriei.

Flaşneta însă, aparţinea de drept lui Christie. Bătrânul său stăpân i-o dăruise cu o săptămână înainte de a muri. îl chemă pe Christie şi-i spuse să aducă şi flaşneta cu el. Apoi o încredinţa în mâna lui.

— Să ai grijă de ea, Christie, zise el. De dragul meu, să nu te desparţi niciodată de ea. Şi ori de câte ori vei cânta „O, ţara mea, frumoasă eşti!”, să-ţi aduci aminte de mine, de mama ta şi de faptul că suntem amândoi acolo sus.

Cel mai greu lucru pe care Christie trebui să-l facă, a fost să cânte chiar a doua zi după înmormântarea bătrânului Treffy. Nu i-a fost greu să cânte toate celelalte melodii, dar când ajunse la „O, ţara mea, frumoasă eşti!”, amintirile îl făcură să nu mai poată continua. Trecătorii au

 fost surprinşi de brusca întrerupere a melodiei şi mai mult chiar, de lacrimile care curgeau pe obrajii băiatului. Nimeni nu bănuia că pe acea melodie, cel mai drag prieten de pe pământ al lui Christie, trecuse în veşnicie, în adevărata casă. Christie însă ştia lucrul acesta şi cântarea îl duse cu gândul la acea oră târzie din noapte. Nu putu să continue până ce nu-şi ridică ochii spre cer şi ceru ajutor de la Cel de sus. Atât de frumos sună apoi în urechile sale refrenul cântării:

„O, ţara mea, curând voi fi Printre ai tăi sfinţi voi locui şi-n al tău sân când voi păşi, Ei toţi în cor mă vor primi”.

— Bătrânul Treffy a ajuns, în sfârşit, acasă, îşi zise Christie în timp ce termina de cântat.

Cam la o săptămână după înmormântarea lui Treffy, Christie se duse pe strada micuţei Catherine, în speranţa că o va mai vedea o dată.

Nu putea uita cât de tristă era atunci, la fereastra trăsurii, şi spera ca văzându-l, să se mai înveselească puţin, precum spera ca şi el să fie înveselit la vederea prietenei sale. Voia să afle mai multe despre mama micuţei Catherine şi despre plecarea ei „acasă”.

Când ajunse însă în dreptul casei, se opri mirat. Grădina era acolo şi arăta la fel de minunat ca întotdeauna un covor de flori ce râdeau în soare. Casa arăta însă altfel. Era pustie şi străină, obloanele de la camerele de jos erau iiasc iar dormitoarele nu mai aveau nicio jaluzea la ferestre; casa părea goală şi pustie. Mai mult chiar, în loc de feţele vesele ale micuţei Catherine sau Charlie, la una dintre ferestre stătea, cu capul plecat asupra lucrului său de mână, o femeie mai bătrână.

Oarece s-ar fi putut întâmpla? Unde puteau îi copiii? Christie nu voia să plece acasă până când nu se lămurea în această privinţă. Singura soluţie era să o întrebe pe bătrâna de

 la fereastră. S-a postat la poarta grădinii şi învârti maneta flaşnetei în speranţa că ea se va uita şi va vorbi cu el. Dar, în afară de o privire fugitivă, femeia nu schiţă niciun alt gest cum că a auzit muzica din faţa porţii, ci îşi văzu în continuare de lucrul ei.

La un moment dat, Christie îşi pierdu răbdarea şi, oprindu-se brusc în mijlocul cântării „Cetate tare-i Dumnezeu”, se duse şi sună la uşă. Femeia scoase capul pe fereastră şi-l întrebă ce vrea. Christie nu prea ştia ce să spună – teama pusese stăpânire pe el.

— Vă rog, doamnă, îmi puteţi spune, este cineva mort în casă? întrebă el.

— Mort? Nicidecum! zise bătrâna repede. Dar de ce mă întrebi?

— Vă rog, continuă Christie timid, aş putea vorbi cu domnişoara Catherine?

— Nu, dragul meu, zise bătrâna, nu poţi, decât dacă vrei să faci o plimbare peste mare; cred că acum ea e deja în Franţa.

— În Franţa?! repetă Christie nevenindu-i să creadă.

— Da, zise bătrâna, au plecat cu toţii în străinătate pe timpul verii. Şi, foarte hotărâtă, închise fereastra adăugând:

— Asta e tot ce-ţi pot spune.

Christie rămase câteva momente în frumoasa grădină. Era foarte dezamăgit. Atât de mult sperase să-i întâlnească pe micii lui prieteni, iar acum, toţi erau plecaţi. Şi tocmai în Franţa! Eră aşa de departe iar Christie simţea că s-ar putea să nu-i mai vadă niciodată.

O porni încet pe drumul prăfuit. Se simţea foarte singur în după-masa aceea, singur şi nefericit. Mama sa nu mai era… bătrânul Treffy nu mai era… doamna nu mai era… iar acum, nici măcar copiii nu mai erau… Nu mai era nimeni care să-l aline şi să-l înveselească. Inima lui era prea tristă ca să mai cânte, era foarte obosit şi răvăşit, dar, cu toate acestea, nu ştia niciun loc unde să se odihnească. Nici măcar vechiul

 pod nu mai era casa lui. Dar pentru că soarele ardea foarte tare şi pentru că tălpile îl frigeau, Christie se hotărî să meargă înapoi şi să încerce să găsească un locuşor liniştit în camera de zi.

Dar, când deschise uşa, un nor de praf îl întâmpină, iar proprietara strigă la el să plece pentru că nu avea timp de pierdut cu el. Aşa că, vrând nevrând, băiatul trebui să plece din nou. Şi tot mergând el aşa pe strada pustie, se adăposti, la un moment dat, de soarele ameţitor, sub un perete înalt care făcea puţină umbră pavajului fierbinte.

Christie era prea înfierbântat şi prea obosit ca să mai fie şi nefericit. Din când în când îl mai apuca câte un tremur uşor şi sărea în soare pentru a fi încălzit din nou. Simţea o durere ascuţită în cap, ceea ce-l făcea să fie zăpăcit şi tulburat. Nu ştia ce e în neregulă cu el; uneori se ridică şi încerca să cânte la flaşnetă dar era aşa de bolnav şi de ameţit că trebuia imediat să renunţe şi să aştepte ca soarele să apună. Se târî apoi înapoi în camera de zi. Proprietara terminase curăţenia şi pregătea cina pentru chiriaşi. îi dădu lui Christie o coajă de pâine când intră în cameră, însă băiatul nu putu să o mănânce. Abia putu să meargă până la o bancă din cel mai îndepărtat colţ al camerei unde adormi.

Când se trezi, camera era plină de oameni care şi mâncau cina vorbind şi râzând zgomotos. Nu l-au băgat în seamă pe Christie, care

stătea aproape nemişcat în celălalt colţ al camerei. Nu mai putea să adoarmă din cau/. n zgomotului şi, din când în când, se înfiora de cuvintele murdare şi de glumele grosolane care-i ajungeau la învelii aproape în fiecare minut.

Christie avea o durere îngrozitoare de cap şi se simţea din ce în ce mai bolnav; atât de bolnav cum mi mai fusese niciodată până atunci. Oh, ce n-ar fi dat el pentru un colţişor liniştit în care să poată sta fără să mai asculte grosolănia bărbaţilor din camera aceea! (landurile i se îndreptară apoi

Singur pe lume către bătrânul Treffy şi către „ţara de sus”. Oh, cât de diferit era locul în care se afla acum stăpânul său!

— Nicăieri nu-i ca acasă, îşi zise Christie în sinea lui. Of, ce mult mai am eu până să ajung în mult dorita mea casă!

CAPITOLUL XII

Purtarea de grijă a lui Christie

ÎI E-O fi oare cu băiatul ăsta? îi zise

proprietarei unul dintre bărbaţi, pe când aceasta pregătea micul dejun, a doua zi dimineaţa. Cred că are febră, sau aşa ceva. A vorbit prin somn toată noaptea, când despre una, când despre alta. Pe mine m-a durut un dinte şi n-am închis niciun ochi, aşa că l-am auzit discutând astă-noapte.

— Şi despre ce vorbea? întrebă un alt bărbat.

— O, despre tot felul de prostii, zise bărbatul pe care-l durea dintele. Despre oraşe luminoase şi înmormântări şi despre ghiocei… La un moment dat s-a sculat şi a început să cânte. Mă mir că nu l-aţi auzit şi voi.

— Ar fi trebuit să fie un lucru mult prea important ca să-l aud, zise altul, la cât de obosit eram aseară. Dar ce a cântat?

— Oh, una din melodiile de pe flaşneta sa. Bănuiesc că le-a ascultat de atâtea ori încât acuma nu şi le mai poate scoate din minte. Am impresia că era „O, ţara mea, frumoasă eşti!” – melodia pe care o fredona astă-noapte; şi zicând acestea, bărbatul plecă la slujba lui.

— Ei bine, doamnă White, zise un ill bărbat, dacă băiatul are

febră, cu cât îl faci bine mai repede, CU atât mai bine. Nu vrem să ne molipsim toţi de la el.

După ce bărbaţii plecară, proprietara urcă la Christie să vadă dacă este într-adevăr bolnav. Încercă să-l trezească şi

Purtarea de grijă a lui Christie dar băiatul se uită uimit la ea şi părea că nu o recunoaşte. Femeia îl mută într-o cameră mică şi întunecată de sub scări, în care erau depozitate tot felul de nimicuri. Nu era o femeie rea şi nu l-ar fi alungat pe băiat în stradă, mai ales în starea în care era. I-a făcut un pat mic pe podea, i-a lăsat apă şi apoi s-a întors la treburile ei. Mai târziu, către seară, a chemat doctorul parohiei să vină să-l consulte. Acesta i-a spus că băiatul avea într-adevăr febră.

Timp de mai multe zile Christie se zbătu între viaţă şi moarte. Majoritatea timpului a fost inconştient; nu a auzit-o niciodată pe proprietară intrând sau ieşind de la el. Ea a fost singura persoană care l-a îngrijit în acele clipe, chiar dacă nu avea prea mult timp deoarece avea şi multe alte treburi de făcut; dar se întreba de ce oare Christie vorbeşte atât de des despre „ţara de sus”, pentru că doar acest lucru părea să mai existe în mintea lui. Chiar şi atunci când nu mai ştia ce e cu el, băiatul tânjea după „cetatea strălucitoare”.

După un timp, Christie începu să-şi revină. Deveni conştient din nou şi încetul cu încetul febra îi trecu. Dar era încă atât de slăbit încât nu se putea mişca din pat. De vorbit, nici atât. Abia dacă reuşea să şoptească câte un cuvânt. Oh, cât de lungi şi cât de întunecate erau zilele pentru el! Doamna White obosise să-l toi îngrijească şi astfel, Christie stătea singur ore în şir, fără să vadă sau să vorbească cu cineva.

Camera în caic stătea era foarte întunecată, doar lumina de pe coridor mai pătrundea puţin acolo, iar Christie nu putea să vadă nici măcar o pată de cer albastru. Cât era ziua de lungă, nu auzea nimic altceva decât strigătele îndepărtate ale copiilor care se jucau în curte, iar seara mai auzea şi zgomotele făcute de bărbaţi în camera de zi. Deseori se trezea pe la o bucată de noapte şi stătea şi asculta ticăitul ceasului de pe scări, numărând bătăile lui, oră de oră. Spre dimineaţă, câte o undă de lumină mai pătrundea şi în camera lui cea întunecată şi

auzea paşii bărbaţilor care plecau la treburile lor zilnice.

Niciunul dintre ei nu veni să-l vadă pe Christie. Se întreba uneori dacă domnul Wilton nu se interesase de el când lipsise de la slujba religioasă. Oh, ce fericit ar fi fost Christie să-l vadă! Dar zilele treceau încet, una câte una, iar pastorul tot nu venea. Odată o rugase chiar pe doamna White să-l cheme pe pastor, dar ea îi răspunse că stă prea departe şi nu-şi permite să lipsească de la han.

Dacă sărmanul băiat nu ar fi găsit un prieten în Iisus, atunci inima lui s-ar fi stins din cauza singurătăţii şi a tristeţii acelor zile. Dar prin credinţa lui şi prin vorbirea cu Iisus, el era mângâiat şi alinat, iar sufletul lui îşi găsea pacea. În mintea lui, cuvintele spuse de pastor erau mai vii ca oricând: „Nu lăsaţi inima voastră să se tulbure”.

Cu toate acestea, săptămânile acelea îi părură foarte lungi şi plictisitoare. În sfârşit se simţi în stare să se ridice din pat dar era încă prea ameţit ca să se mişte. Ca să-şi revină cu totul mai avea nevoie de anumite lucruri, însă nu era nimeni care să-l îngrijească pe sărmanul orfan. Nimeni, în afară de Domnul Iisus. El era singurul care nu-l uitase.

Era o după-amiază mohorâtă şi întunecată. Christie stătea întins în pat, tânjind după o gură de aer curat. Era slab şi obosit, se simţea doborât şi descurajat.

— Te rog, dragă Doamne, zise el cu voce tare, trimite pe cineva la mine!

Nici bine nu termină de spus acestea că uşa se deschise şi în cameră intră pastorul. Era ceva extraordinar! îşi întinse braţele către el în semn de bucurie şi apoi izbucni în plâns.

— Dar de ce plângi, Christie, zise pastorul. Nu le bucuri să mă vezi?

— Oh, zise Christie, credeam că nu mai vii şi mă simţeam atât de departe de casă! Oh, mă bucur aşa de mult să vă văd!

Domnul Wilton îi povesti lui Christie că fusese plecat de acasă şi că un alt pastor îi ţinuse locul. Dar, cu o seară în

Purtarea de grijă a lui Christie urmfi îşi ţinuse slujba şi a văzut că el lipsea. A întrebat-o pe femeia de serviciu ce ştie despre băiat şi ea l-a informat că nu fusese la nicio slujbă religioasă cât timp a fost plecat, l'astorul nu ştia ce să creadă, ce s-ar fi putut oare întâmpla, şi a venit cât de repede a putut.

— Şi acum, dragul meu Christie, zise el, hai, povesteşte-mi despre aceste lungi şi grele săptămâni.

Dar Christie era mult prea bucuros şi fericit acum, iar trecutul îi părea ca un vis urât, din care se trezise şi pe care deja îl şi uitase.

Christie avu împreună cu pastorul o discuţie foarte plăcută. La un moment dat, domnul Wilton zise:

— Christie, am primit o scrisoare cu referire la tine, o scrisoare pe care vreau să ţi-o citesc şi ţie.

Scrisoarea era de la tatăl micuţei Catherine, prieten bun cu pastorul:

„Dragă domnule Wilton, în pensiunea din Ivy Court, din strada Percy, locuieşte un băiat pe nume Christie (care este numele lui de familie trebuie să recunosc că nu ştiu). Până nu demult locuia împreună cu un bătrân, dar am impresia că bătrânul acela a murit cu câteva săptămâni în urmă. Iubita mea soţie l-a îndrăgit foarte mult pe băiat, iar micuţa mea Catherine vorbeşte mai tot timpul de el. Îmi imaginez că acum o duce foarte greu. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai vrea să-l cauţi şi să-i asiguri o casă confortabilă la cineva care să-i fie ca o mamă.

Îţi trimit şi un cec care să-i acopere cheltuielile de acum. Dorinţa mea este ca băiatul să meargă la şcoală şi să studieze un an sau doi ca apoi, dacă el doreşte să-L slujească pe Christos, să-l ajut să lucreze ca cititor de Scriptură printre oamenii sărmani din cartierul tău.

Aceasta a fost şi dorinţa soţiei mele cu privire la băiat şi aceasta este şi dorinţa mea.

Te rog să mă ierţi pentru că te necăjesc cu această problemă, dar nu vreau să amân acest lucru până ne întoarcem noi; s-ar putea să fie prea târziu atunci şi să nu mai pol afla nimic despre băiat. Acel pod

trist în care Christie şi bătrânul locuiau, a fost ultimul loc pe care l-a vizitat iubita mea soţie înainte de a se îmbolnăvi. Simt că, grija pentru acest băiat e o datorie pe care trebuie să o fac de dragul soţiei mele, precum şi de dragul Lui, care a spus: „Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mic mi le-aţi făcut”.

Cu sinceritate, al tău.

Gerald Lindesay”.

— Christie, zise pastorul, Domnul a fost bun cu tine.

— Da, zise Christie. Bătrânul Treffy avea dreptate, nu-i aşa, domnule?

— Dar ce a spus bătrânul Treffy? întrebă pastorul.

— A spus că Domnul vrea să lucrez pentru El, zise Christie, dar nu credeam că ar fi ceva ce eu aş putea face.

— Da, zise pastorul zâmbind. Hai să-l mulţumim Lui pentru toate lucrurile.

Pastorul îngenunchease lângă patul lui Christie, iar băiatul, împreunându-şi mâinile lui subţiri, începu rugăciunea sa:

— O, Iisuse, îţi mulţumesc atât de mult pentru că ai îngăduit să lucrez pentru Tine; şi, Te rog, voi mai sta pentru o vreme în afara porţilor, ca prin ceea ce fac să-ţi arăt că Te iubesc. Amin.

— Da, Christie, zise pastorul pe când se ridica să plec e. trebuie să-L slujeşti din toată inima. Şi abia după ce-ţi vă termina lucrarea vei merge în odihna veşnică. După o lui hm aşteptare vei ajunge în „ţara de sus” a Domnului (sus.

— Da, zise Christie înseninat. Niciun loc nu „acasă”.

CAPITOLUL XIII

În slujba Domnului

RA o după-amiază fierbinte de vară, câţiva ani mai târziu, iar aerul în Ivy Court era la fel de închis şi de înăbuşitor ca-n zilele când Christie şi bătrânul Treffy locuiau acolo. Mulţimi de copii se mai puteau vedea jucându-se acolo, ţipând şi certându-se, la fel ca odinioară. Aerul era plin de fum şi praf, iar curtea arăta la fel ca în anii

ce trecuseră. Era tot un loc trist şi nenorocit.

Aşa gândea Christie când l-a văzut în acea zi toridă de vară. I se părea că este un loc atât de îndepărtat de „ţara de sus”. Şi totuşi, dintre toate locurile pe care Christie le vizitase ca cititor de Scriptură, niciunul nu-i stârnise un mai mare interes ca Ivy Court. Şi asta din cauză că niciodată nu putu să uite acele zile mohorâte când fusese un mic călător fără casă. Nu putu niciodată să uite nici vechiul pod – primul loc, după moartea mamei sale, căruia i-a putut spune „casă”. Şi chiar la acel pod avea să meargă în acea după-masă. Începu să urce şubredele scări şi pe când urca, el îşi aminti cum se căţărase pentru prima dată ca să asculte muzica din camera lui Treffy. Christie nu se despărţise niciodată de flaşneta pe care bătrânul i-o făcuse cadou. Şi nu cred să fi trecut vreo săptămână fără ca el să-i învârtă manivela şi să asculte melodiile sale atât de îndrăgite. Şi întotdeauna lăsa pentru sfârşit „O, ţara mea, frumoasă eşti!”, pentru că era cântarea care-i plăcea cel mai mult. Ori de câte ori domnişoara Catherine venea în vizită la el, mereu voia să asculte acele melodii care o făceau să se

86

Flaşneta lui Christie gândească la zilele copilăriei sale. Christie îi spunea ta continuare domnişoară Catherine, aşa cum făcea şi înainte* chiar dacă acum ea se căsătorise cu pastorul din parohia unde lucra tânărul. Era mereu interesată de munca pe care o făcea Christie, de sărmanii oameni pe care el îi vizita şi găsea întotdeauna cuvinte încurajatoare pentru el. Era mereu prezentă acolo unde era nevoie.

Aşa se face că atunci când bătu la uşa vechiului pod, cea care-i deschise fu chiar doamna Villiers care venise acolo să viziteze o femeie bolnavă. Nu se mai întâlniseră în vechiul pod de pe vremea când amândoi erau copii, iar Catherine îi zâmbi, zicându-i:

— Îţi aminteşti când ne-am mai văzut aici?

— Da, zise Christie, îmi amintesc chiar foarte bine. Eram patru atunci, doamnă Villiers, dar doi dintre noi au plecat în oraşul strălucitor despre care vorbeam atunci.

— Da, zise Catherine cu lacrimi în ochi. Acum ne aşteaptă şi pe noi în „ţara de sus”.

Vechiul pod nu arăta deloc mai vesel decât în zilele în care era

locuit de bătrânul Treffy. Geamurile erau aproape toate sparte şi în locul lor era lipită hârtie maro sau cran înlocuite cu cârpe. Podeaua era mai putredă ca niciodată iar scândurile păreau gata, gata să se rupă când Christie traversă camera pentru a vorbi cu femeia ce stătea pe un scaun, singură, lângă foc. Oricine putea vedea că era bolnavă şi nefericită. Patru copii se jucau pe lângă ei şi făceau atâta gălăgie că tânărul Christie abia putu auzi când mama lor îi spuse că starea ei nu s-a îmbunătăţit deloc şi că nici nu crede că se va mai îmbunătăţi.

— Ai făcut ceea ce ţi-am cerut, doamnă Wilson? Christie.

— Da domnule, am zis-o şi-am tot zis-o mereu, dai I U cât o repet mai mult cu atât mai nenorocită mă simt.

— Dar despre ce e vorba? întrebă doamna Vilii

— Am pus-o să spună o mică rugăciune, doamnă: „O, Doamne, lasă Duhul Tău peste mine şi arată-mi cine sunt”.

— Cred că mi-a arătat, zise femeia cu tristeţe. Niciodată n-am ştiut cât de păcătoasă sunt şi în fiecare zi, şi în fiecare noapte mă gândesc la acest lucru.

— Ţi-am adus o altă rugăciune, doamnă Wilson, zise Christie, pe care ţi-am şi scris-o ca să o poţi învăţa mai repede: „O, Doamne, lasă Duhul Tău peste mine ca să pot vedea cine este Iisus”. Dumnezeu te-a auzit şi ţi-a răspuns la prima rugăciune aşa că fii convinsă că El te va asculta şi-ţi va răspunde şi la aceasta. Sunt convins că vei fi fericită ca Dumnezeu să-ţi arate cine este Iisus, pentru că Domnul Iisus îţi va ierta toate păcatele şi va purta această povară atât de grea pentru tine.

Femeia citi cu voce tare rugăciunea de câteva ori iar apoi, doamna Villiers scoase din buzunar o carte şi începu să citească. Era un Nou Testament. Cândva a fost albastru, dar pentru că a fost foarte folosit, se decolorase iar marginile lui aurii nu mai erau la fel de strălucitoare. Nu era pentru prima dată când Testamentul acela se afla acolo. Din aceeaşi carte, mama lui Catherine îi citise bătrânului Treffy cu cincisprezece ani în urmă. Oh, cât de mult iubea Catherine acea carte! Din când în când mama ei însemnase câte un verset favorit, sau chiar un text întreg, iar Catherine citise iar şi iar acele versete, până

când deveniseră favoritele ei. Unul dintre acele versete îl citise şi sărmanei femei în acea zi: „Sângele lui Iisus Christos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat”. Doamna Villiersâi explică apoi că Iisus doreşte să salveze orice suflet care vine la El şi că jertfa Lui este suficientă pentru a fi iertaţi.

Femeia asculta nerăbdătoare. Lacrimile îi umeziră ochii lui Christie, când spuse:

— Nu există niciun verset care să-mi placă mai mult, doamnă Villiers. Când am fost pentru a doua oară la adunare, domnul Wilton a predicat din el şi-mi venea să cânt de

Flaşneta lui Christie bucurie când l-am auzit. Îmi amintesc, de parcă azi s-ar fi întâmplat, cum am alergat pe scări până în podul acesta cu să-i spun şi bătrânului meu stăpân ce am auzit.

— Ei, şi ce crezi, e adevărat sau nu?

— Da, doamnă, într-adevăr sângele lui Iisus ne curăţeşte de orice păcat. La fel a crezut şi bătrânul Treffy.

Doamna Villiers şi Christie îşi luară apoi rămas bun de la doamna Wilson, şi pe când coborau scările el spuse:

— Credeţi că mai aveţi timp să intrăm pentru câteva momente şi la doamna White? Sunt convins că se va bucura enorm să vă vadă, mai ales acum, când nu mai are mult de trăit.

Doamna Villiers acceptă cu bucurie aşa că tânărul Christie bătu în uşa de la capătul scărilor. O tânără femeie le deschise şi intrară în cameră.

Doamna White era întinsă în pat, în colţul camerei şi părea că doarme, dar deodată deschise ochii şi faţa i se lumină când îl văzu pe Christie, şi-şi întinse mâinile în semn de bun venit. Era în vârstă acum şi renunţase să mai ia oameni în chirie cu ani în urmă.

— Oh, Christie, zise ea, mă bucur să te văd. Număram orele până ai să vii.

— Astăzi a venit să vă vadă şi doamna Villiers, nu doar eu.

— Oh, ce drăguţ din partea ta, zise femeia. Christie mi-a zis că o să vii într-o zi.

— Îl cunoaşteţi de mult timp pe Christie, nu-i aşa? zise doamna Villiers.

— Da, zise femeia. Prima dată când a venit la mine ieri îmbrăcat în nişte zdrenţe şi tremura tot de frig. Mi-a plăcui dl el, doamnă. Era aşa de liniştit faţă de atâţia alţii care veni IV Din când în când, îi mai dădeam şi câte ceva de mânotri când arăta mai înfometat ca de obicei.

— Da, doamnă White, zise Christie, aţi fost buni I U mine de multe ori.

— Oh, nu atât de bună cât ar fi trebuit, Christie. Erau doar nişte coji de pâine, bucăţele care rămâneau de la mesele chiriaşilor şi nici măcar acelea nu erau multe. Tu însă, tu ai venit la mine şi mi-ai adus Pâinea Vieţii – nu doar câte o bucăţică sau ceva resturi, ci atât cât să-mi mai şi rămână, atât cât voiam şi chiar mai mult decât îndeajuns.

— Oh, Christie, zise doamna Villiers, cât mă bucur să aud aceste lucruri. Scumpul meu Domn a fost foarte bun cu tine, munca ta nu a fost în zadar.

— În zadar? zise bătrâna femeie. Cred şi eu că nu! Sunt mulţi, doamnă Villiers, mulţi care-l mulţumesc lui Dumnezeu acolo sus, pentru tot binele ce l-aţi făcut, tu şi tatăl tău, pentru acest băiat. Şi nimeni nu-I mulţumeşte lui Dumnezeu mai mult decât mine. Rătăceam în întuneric până să vină Christie la mine şi să-mi citească din Biblie, să-mi vorbească de Iisus şi să mă facă să înţeleg totul atât de bine. Acum ştiu că toate păcatele mele sunt iertate şi că în curând Domnul mă va lua acasă şi oh, ce frumos va fi.

„O, (ara mea, curând voi fi Printre ai tăi sfinţi voi locui şi-n al tău sân când voi păşi, Ei toţi în cor mă vor primi”.

— Văd că doamna White ştie şi ea cântarea ta, Christie, zise doamna Villiers.

— Da, zise Christie, am învăţat-o mai demult şi-i place la fel de mult ca şi bătrânului meu stăpân.

Au mai stat de vorbă o vreme, după care doamna Villiers îşi luă rămas bun iar Christie continuă să-i viziteze pe cei aflaţi în nevoi, aducând cu el Vestea cea Bună a Domnului nostru Iisus Christos, semănând Cuvântul Vieţii în inimile celor cu care se întâlnea.

În acea carte Christie a găsit că există un cuvânt pentru fiecare

nevoie şi un mesaj pentru fiecare suflet. Exista

90

Flaşneta lui Christie pace pentru orice suflet chinuit de povara păcatului, alinare pentru cei întristaţi, odihnă pentru cei obosiţi, îndemn pentru cei încurcaţi şi speranţă pentru cei ce credeau că nu mai există iertare. Iar Christie se ruga de fiecare dată înainte de a merge la cineva ca Dumnezeu să-i dea cuvinte potrivite pentru fiecare nevoie şi pentru fiecare persoană în parte. Şi înainte de a bate la uşa vreunei case, rugăciunea lui se ridica la cer:

— Oh, Doamne, Tu care cunoşti inimile tuturor oamenilor, ajută-mă ca tot ceea ce spun să fie spre slava Ta şi, Te rog, arată-mi în orice clipă ceea ce trebuie să spun.

Nu era deci de mirare faptul că Dumnezeu îl binecuvântase. Nu era de mirare că oriunde mergea, Christie găsea o cale prin care să facă binele. Nu era de mirare că ori de câte ori erau bolnavi, oamenii îl chemau pe tânărul care citea din Scriptură să vină şi să se roage cu ei. Nu era de mirare că toţi copiii îl iubeau, sau că sărmanele şi obositele mame erau fericite să stea pentru câteva momente şi să-l asculte citind cuvinte pline de îmbărbătare din Cartea Vieţii. Nu era de mirare că, atât cât era ziua de lungă, Christie găsea ceva de făcut pentru Domnul, găsea suflete aşteptând să primească mesajul Domnului. Era, de obicei, frânt de oboseală când ajungea seara acasă, dar lucrul acesta nu conta prea mult pentru că el niciodată nu a uitat marele regret al bătrânului Treffy dinainte de moartea sa, şi anume faptul că nu mai avea decât o singură săptămână în care să-l arate Domnului dragostea sa. Christie Îi mulţumea în fiecare zi lui Dumnezeu pentru că avea şansa să lucreze pentru El.

Christie locuia pe o străduţă liniştită, nu departe de Ivy Court. La început locuia undeva în afara oraşului pentru că îi plăcea să se plimbe după ce munca sa din acea zi en terminată, dar oamenii aveau nevoie de el uneori şi noapte târziu aşa că se mută mai aproape de ei. Uneori veneau la ei şi stăteau în micuţa lui cameră spunându-şi tot oful. Tinerii th special, erau bucuroşi să meargă la Christie şi să stea de VOrbl cu el. O dată pe săptămână Christie organiza o scară de

91

Flaşneta lui Christie rugăciune la care veneau foarte mulţi oameni, iar lucrul acesta le uşura drumul către cer.

În acea zi, când tânărul Christie deschise uşa locuinţei sale, a auzit un sunet care-l surprinse foarte tare. Nu era altceva decât sunetul flaşnetei sale care interpreta „O, ţara mea, frumoasă eşti!”. Se întrebă oare cine poate fi cel ce a pornit-o pentru că el le interzise copiilor proprietarei să se atingă de ea când el nu era de faţă. Uneori, zâmbea singur gândindu-se cât de mult ţinea la acea flaşnetă veche. Îşi amintise de prima zi în care el cântase şi de grija bătrânului Treffy care-i tot spunea: „Cu grijă, Christie, băiete; umblă încet cu ea”. Acum era aproape la fel de grijuliu ca bătrânul Treffy, nu voia ca cineva s-o strice. Aşa că se grăbi sus pe scări să vadă cine cântă la flaşneta sa. Se întâlni cu proprietara care-l anunţă că era un domn care-l aştepta în camera sa. Iar când deschise uşa, mare-i fu surpriza când văzu că cel care cânta nu era altul decât vechiul său prieten, domnul Wilton!

Nu se văzură mai mulţi ani la rând, pentru că domnul Wilton se stabilise într-o altă parte a Angliei, unde propovăduia aceleaşi adevăruri ca şi mai demult. Venise să petreacă o duminică în vechiul său loc de muncă şi era foarte nerăbdător să vadă CC mai face vechiul său prieten, Christie, dacă mai este sau nu în slujba Domnului şi dacă mai aştepta, cu aceeaşi fervoare, să plece „acasă”.

A fost o întâlnire foarte emoţionantă între cei doi. Aveau atât de multe de discutat din anii în care nu s-au văzut.

— Şi încă mai ai flaşneta, Christie! zise domnul Wilton uitându-se la mătasea decolorată.

— Da, domnule, zise Christie. Nu am putut niciodată să mă despart de ea. Aşa i-am promis şi bătrânului meu stăpân când mi-a dăruit-o. Chiar şi acum când aud notele cântării „O, ţara mea, frumoasă eşti!” mă gândesc la el şi la ce fericit trebuie să fie în „ţara de sus”.

— Îţi mai aduci aminte ce mult îţi doreai să mergi şi tu acolo, Christie?

— Da, domnule Wilton, şi acum îmi doresc la fel de mult, chiar dacă, cu voia Domnului aş mai vrea să trăiesc câţiva ani. Mai sunt încă atâtea lucruri de făcut în lumea aceasta, nu credeţi, domnule? Ceea ce

fac nu pare decât o picătură într-un ocean, când văd sutele de oameni care locuiesc în curţile acestea. Mai că-mi vine să plâng când îmi dau seama la cât de puţini dintre ei ajung pentru a le aduce Vestea Bună.

— Da, Christie, zise domnul Wilton, este atât de mult de făcut iar noi nu putem face nici măcar a zecea parte şi nicidecum a mia parte din tot ce este. Totuşi, trebuie să ne străduim cât mai mult pentru ca la sfârşit Domnul să ne poată spune fiecăruia dintre noi „slugă bună şi credincioasă”.

Apoi, cei doi prieteni au îngenuncheat şi s-au rugat ca Domnul să-l binecuvânteze pe Christie în lucrarea sa şi să-l ajute ca prin el tot mai mulţi şi mai mulţi să vină la Iisus.

CAPITOLUL XIV

În sfârşit, acasă nouă duminică a venit iar Christie se afla din nou în mica adunare, dar de data aceasta nu ca un băiat sărman şi zdrenţuros şi mereu în pericol să fie scos afară de femeia care stingea lămpile. Nici nu se mai gândea acum cineva să-l dea afară pentru că tânărul cititor de Scriptură era un om foarte cunoscut în regiune. Venea acolo cu mult înaintea celorlalţi şi obişnuia să stea la uşă pentru a-l întâmpina pe cei ce veneau, ajutându-i pe bătrâni să ajungă la locurile lor şi se uita cu nerăbdare după cei pe care-i invitase pentru prima dată în timpul săptămânii. Şi dacă se întâmpla ca vreun băiat zdrenţuros să intre şi dacă părea doritor să asculte, atunci Christie avea o mai mare grijă de el, pentru că-şi amintea de ziua când ci a fost acolo întâia oară, tânjind după un cuvânt de alinare sau îmbărbătare pe care, mai apoi, să-l spună şi bătrânului Trelây.

Domnul Wilton avea să predice în acea duminică iar Christie a împărţit toată săptămâna invitaţii, pentru ca oamenii să vină şi să-l asculte pe scumpul său prieten.

Micuţa sală era aproape plină când domnul Wilton intră. Oh, cât de mult îl bucura să-l vadă pe Christie împărţind atât cărţi de cântări cât şi cuvinte încurajatoare celor prezenţi!

— „Veniţi, căci iată că toate sunt gata”. Acesta era versetul domnului Wilton. Oh, cât de nemişcaţi stăteau şi cu câtă ardoare ascultau oamenii cuvântul. Pastorul vorbi la început despre pilda

nunţii fiului de împărat, cum toţi au fost

Flaşneta lui Christie chemaţi, toate erau pregătite şi totuşi niciunul nu a vrut să vină. De peste tot se auzeau numai scuze şi motive pentru care nu puteau merge, toţi erau prea ocupaţi ca să mai participe la nuntă, nimeni nu era pregătit să audă acel „veniţi”. Apoi a vorbit despre Iisus şi despre cum a pregătit Fii toate lucrurile, cum vrea să ne dea iertarea şi pacea şi cum braţele Tatălui sunt gata pentru a ne primi. Acestea sunt lucrurile pe care le face Domnul.

— Dar, dragii mei prieteni, continuă el, ce trebuie să facem noi? Veniţi, veniţi pentru că toate sunt gata acum. Veniţi, trebuie doar să veniţi şi să luaţi, trebuie doar să primiţi această dragoste. Veniţi voi cei păcătoşi, veniţi voi cei deznădăjduiţi; veniţi pentru că toate lucrurile sunt gata *acum*. „Acum” înseamnă seara aceasta, chiar duminica aceasta; nu mâine ci chiar în momentul acesta – toate lucrurile sunt pregătite acum. Dumnezeu a făcut totul. El vă zice: „Veniţi!” Oare nu veţi vrea voi să mergeţi? Oare lucrurile măreţe ale lui Dumnezeu nu merită să le aveţi? Nu vreţi voi oare să luaţi parte la nunta Mielului?

— Oh, ce zi măreaţă va fi atunci! zise domnul Wilton, cu acestea vrând să-şi încheie predica. Apostolul Ioan a prins doar o frântură din gloria ei, în mijlocul minunatelor lucruri pe care le-a văzut. Şi era atât de important, atât de bun, atât de frumos, încât îngerul parcă l-a oprit pe Ioan în loc ca să poată scrie: „Aşteaptă un minut, nu trece mai departe, scoate-ţi cartea şi notează – «*Binecuvântaţi sunt acei chemaţi la nunta mielului*»”.

— Eşti tu unul dintre acei binecuvântaţi? întrebă pastorul. Eşti tu spălat în sângele Mielului? Vei lua tu parte la nunta aceea? Te consideri tu vrednic de a intra în mult dorita casă? Nu ştiu care este răspunsul vostru la aceste întrebări, dar dacă nu-mi puteţi răspunde mie astăzi, atunci cum Îi veţi răspunde în acea zi, Domnului?

Cu această întrebare slujba se încheiase şi oamenii plecară. Cei care-l cunoşteau pe domnul Wilton au mai răm i *în sfârşit, acasă*

Christie plecă spre casă alături de pastor, bunul său prieten.

— Ei bine Christie, ce spui, întrebă domnul Wilton, crezi că vei fi gata s-o pornim la drum mâine dimineaţă la ora opt?

— Să plec cu dumneavoastră, domnule? repetă Christie.

— Da, Christie, ai muncit din greu în ultima vreme. I-am cerut voie domnului Villiers să te iau cu mine, să te odihneşti şi să mai respiri aer curat la ţară. Sunt convins că nu va fi o pierdere de timp. Vei putea să citeşti în linişte şi să te rogi, vei prinde puteri pentru munca ce o ai de făcut în viitor. Ei, ce zici, vei fi gata la timp?

Christie se gândi că nu va fi nicio problemă. îi mulţumi domnului Wilton cu o voce gâtuită de emoţie, pentru că tânjea uneori pentru o pauză în viaţa lui aglomerată.

Ce s-a întâmplat după această vizită poate fi dedus dintr-o parte a scrisorii lui Christie către domnul Wilton:

„Ţi-am promis că îţi voi scrie despre mica noastră casă. Cred că este una dintre cele mai fericite din toată lumea. Am să-l mulţumesc lui Dumnezeu totdeauna pentru că mi-a îndreptat paşii în satul tău unde mi-am cunoscut soţia.

În sfârşit am şi cu casă, dulcea mea casă. Suntem atât de fericiţi împreună! Ori de câte ori vin acasă, ea mă aşteaptă cu toate lucrurile pregătite de-a gata. Serile pe care le petrecem împreună sunt liniştitoare şi pline de pace. Lui Nellie îi place să mă asculte vorbind despre ceea ce am făcut în timpul zilei, iar oamenii, pentru că o îndrăgesc foarte mult, vin şi îi povestesc ei toate necazurile lor. Ne bucură aşa de mult faptul că ne putem ruga împreună pentru ei.

Micuţa noastră căsuţă este luminoasă şi veselă. Dacă ai fi văzut-o în seara în care am sosit! Doamna Villiers a pregătit totul pentru noi, a pus pe măsuţă chiar şi un buchet frumos de ghiocei. Nu-i nevoie să-ţi mai spun că mi-am

Flaşneta lui Christie amintit de cei dăruiţi de micuţa Catherine şi de rugăciunea pe care m-a învăţat: „Spală-mă şi voi fi mai alb decât ghioceii”.

Dragul meu domn Wilton, te poţi gândi la mine şi la Nellie ca trăind împreună în dragoste şi fericire în mica noastră casă pământească, aşteptând totuşi cu aceeaşi nerăbdare să ajungem în casa noastră veşnică, în strălucitoarea „ţară de sus”.

Până ne vom revedea, voi fi mereu revigorat şi îndemnat de

Scriptură:

„«*Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.*

Căci am fost flămând, şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete, şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin, şi M-aţi primit;

Am fost gol, şi M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav, şi aţi venit să mă vedeţi; am fost în temniţă, şi aţi venit pe la Mine.»

Atunci cei neprihăniţi îi vor răspunde: «*Doamne, când Te-am văzut noi flămând, şi Ţi-am dat să mănânci? Sau fi*indu-*ţi sete, şi Ţi-am dat de ai băut?*

Când Te-am văzut noi străin, şi Te-am primit? Sau gol, şi Te-am îmbrăcat?

Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniţă, şi am venit pe la Tine?»

Drept răspuns, împăratul le va zice: «*Adevărat vă spun, că ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut.*»”.

Cu toată dragostea Mântuitorului nostru, al tău.

Christii.

„7

Cuprins

I. Flaşneta cea veche…5
II. Misiunea importantă a lui Christie…11
ni. Numai o lună…17
IV. Prima lecţie a lui Catherine la flaşnetă…25
V. Niciun păcat nu poate intra în Cetatea Cerească… 32
VI. Singura cale de a intra în Cetatea Cerească…40
Vii. Ghioceii micuţei Catherine…48
vin. Pregătit pentru a pleca acasă…56
IX. Treffy şi cetatea mult dorită…62
X. Nicăieri nu-i ca acasă…69
XI. Singur pe lume…75
XII. Purtarea de grijă a lui Christie…81
XIII. În slujba Domnului…86

XIV. În sfârşit, acasă…94

Alte recomandări din

Colecţia Cărţilor IRare

Coşul cu flori – *CALM* «/*i*/, *Im*, %/”; /

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elizabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Titus – un camarad al crucii. /… //.: *km<p/ey* în 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de $ 1.000 pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.

O privire în spatele cortinei – *fi*… ¥.) *la/t<u*

În tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare – *Uau a W*. %*imniim*

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca la o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc – *FJM*. /” </, „/”.

Una clin cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel – băiatul din Galilea –, *4 nnie*>. *fMmt Uo/ui*. *Jeut* cu adevărat,

un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus – un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

JeSSÂC a – *W*, *cfM*/o *i VJtnt. Ji um*/*y*

Volumul I – Prima rugăciune

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II – întoarcerea mamei

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să vă lustruiesc pantofii, domnule?

În această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Porumbelul alb – *V*/*năte*/, /, *Tem*, (*fe*/, *mici* încă o dramă clasică din partea autorului operei Coşul cu flori. De data aceasta, înconjuraţi atât de nobili şi contese cât şi de hoţi şi tâlhari, veţi ajunge până la marginea prăpastiei de groază, dar veţi urca şi pe culmile nobleţei şi ale prieteniei sincere.

Paşi spre cer – /*ip*<*MJ*; WEW

Recomandată de către Elizabeth Elliott, Kay Arthur şi Joni Eareckson Tada, această carte este pentru femeile care doresc o viaţă intimă cu Christos. Scrisă în 1850, vă va umple inimile cu gingăşie, nobleţe şi credincioşie, în acelaşi timp oferindu-vă răspunsuri clare la multele întrebări pe care le-aţi putea avea.

Mary Jones şi Biblia ei – *4 twnim* încă o poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face tot ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca

şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Tufişul de spini – *câtumim*

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Moştenirea*tfl*

O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.

Christi – fi., *'7. Watttm*

Volumul I – Flaşneta

O poveste îndrăgită de toţi copiii. împreună cu bătrânul său prieten, Christie este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Volumul II – în slujba Regelui în al doilea volum, îl găsim pe Christie păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. În acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Cei trei ţesători – *mi f/*

Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.

Rubinul pierdut – *Wiuifa/t/i ton*, %/*imuf* îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Ocrotiţi de mâna lui –.< /*muţim*

Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca

şi cei neprihăniţi să sufere.

Fata din castel – *WvUJvftă I* o»! *Mi*» *M*

Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.

Copilul furat – *C/nija/în Iun, J'r/iiif/*

De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.

Binecuvântarea cerşetorului – *i/y*

O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.

Ştefan – un soldat al crucii – &<*Al „Khuj. i/eţi* încă o perlă a colecţiei. O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia tâlharilor? Cititorii vor fi răpiţi din nou de intensitatea dramei care se desfăşoară la piciorul crucii.

Mieluşelul% */f, a/*o/, /, *tr*>» *fZr/ „*i" *W*

Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. împreună cu părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.

Spinul din Arimatea – *Jmk* (*S. fi/mi/iki*

Când am citit-o prima oară, mi-am dat seama că am găsit o comoară. La doi ani după moartea Domnului Iisus Christos, împăratul Tiberius, suferind de o boală incurabilă şi aflând despre vindecătorul

din Iudeea, îl trimite pe tribunul Quintus să-L caute şi să-L aducă la Roma. Cititorii familiarizaţi cu aşa-numitele cărţi apocrife ale Noului Testament vor recunoaşte istoria Veronicăi şi a voalului minunat aşa cum este descrisă în cartea *Acta Pilati*. Tensiunile se amplifică şi nu oferă niciun răgaz până când se ajunge la punctele culminante ale dramei. Este o capodoperă a colecţiei.

Băieţi de caracter care au schimbat lumea –, *d*. *Wa/fac*.

Într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph

Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.

Ţine-te de plută – *fiwig*

Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.

Năsturelul lui Teddy? fie *if*

O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.

I „S „2 t1

Mă numesc

—, locuiesc în localitatea

— şi vreau să-mi exprim păreai ea în scris despre cărţile publicate de editura dvs. pe care eu le-am citit deja:

— Judeţul

Sclavul – (e/*i* „* (o/>/, Vo*n O'e/mi*M

Este istoria lui Anselmo, un băiat de şaisprezece ani, care a fost luat prizonier şi apoi vândut ca sclav într-o ţară străină. Această povestire va nărui barierele culturale şi va dezvălui trăsăturile de netăgăduit ale unui creştin adevărat.

Cuibul de păsări – *Wnu-/iA ton 9 e/imk* (

Tăria de caracter este dovedită de perseverenţa cu care cineva se ţine de adevăr, indiferent de circumstanţe sau consecinţe. Eroul din această povestire ne va demonstra că acţiunile aparent nesemnificative, sunt, de fapt, observate de Dumnezeu.

— «!

ets.

11

*m*l şi.

St

!?

3

e T3

Îi

O> fi

P 8

«o

3 C h A 9 B

I

8 w * «g’s 8 «*

Dacă vrei să comanzi şi alte cărţi, completează şi pe verso

Dragă, am e/fi f câteva a-m *cărţile publicate de Editura Little Lamb şi am găsit în ele un adevărat izvor de binecuvântare. M-au ajutat foarte mult, mesajul lor fiind atât de clar pentru mine, istorioarele prezentate aducându-mi pace şi linişte în suflet şi adevărate modele de oameni după voia lui Dumnezeu, de aceea vreau să ţi le recomand şi ţie.*

s i

Cu drag.